

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 43^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΜΠΗΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 119

Ένας Ιταλός Πολίτης του Σινεμά: Ο χαρακτηρισμός αυτός είναι προφανώς μεταφορικός και ίσως ο μόνος που αρμόζει στην περίπτωση του Μάρκο Μπελόκιο σε μια εποχή, όπως τη δική μας, όπου όροι όπως "πολιτικός κινηματογράφος" ηχούν ως απωθητικά αναχρονιστικοί. Ο ίδιος συνήθως προτιμάει να αυτοπροσδιορίζεται ως καλλιτέχνης: Ένας καλλιτέχνης όμως με άποψη κριτική, κάποτε καταγγελτική αλλά κυρίως στοχαστική και αυτοστοχαστική. Απέναντι στον τρόπο που λειτουργούσαν και λειτουργούν οι κατεστημένοι δεσμοί εξουσίας (από την Οικογένεια μέχρι την Εκκλησία) προάγοντας τον κομφορμισμό και την υποκρισία. Ή προκαλώντας ακόμα και ανεπανόρθωτες ψυχικές διαταραχές στη σχέση του ατόμου με τον περίγυρό του αλλά και τον ίδιο τον εαυτό του. Ένας καλλιτέχνης συνεπής στην αντί-στάση του αυτή από την πρώτη του ταινία

Οι γροδιές στην τσέπη (1965) που προκάλεσε στην εποχή της ταραχή, μέχρι την τελευταία *Η ώρα των θρησκευτικών* - Το χαμόγελο της μητέρας μου (2002) που προκάλεσε αντιδράσεις λογοκρισίας της Καθολικής Εκκλησίας και επανέφερε το όνομά του στο προσκήνιο. Για μια κρίσιμη περίοδο 37 χρόνων δηλαδή, που το κινηματογραφικό τοπίο άλλαξε άρδην, όχι μόνο στην Ιταλία αλλά και σε ολόκληρη την Ευρώπη της πάλαι ποτέ δόξας των μεγάλων δημιουργών. Η τελευταία ταινία του που είδαμε στις αίθουσες στην Ελλάδα ήταν *Ο διάβολος στο κορμί της* (1986) και μάλλον οι περισσότεροι την είδαν για λάθος λόγους (για το κορμί της Μαρούσκα Ντέτμερς). Να η ευκαιρία λοιπόν να επα-

νορθώσουμε εδώ αυτό το λάθος. Ίσως και καμιά δεκαπενταριά λάθη ακόμα. Όπως ας πούμε, να αναφερόμαστε συνεχώς στις ταινίες του όχι σαν να πρόκειται για ταινίες (έργα ενός καλλιτέχνη) αλλά για κινηματογραφημένα μανιφέστα. Όσοι είδαν καταλαβαίνουν.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Αλεξάνδρεια (σελ. 11)

της *Μαρίας Ηλιού (Ελλάδα, 2002) • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2002*

Μητέρα και κόρη κάνουν ένα ταξίδι στην Αλεξάνδρεια στην πόλη που η πρώτη μεγάλωσε και ερωτεύθηκε. Μια αφορμή για να ξεδιπλωθεί μια παλιά ερωτική ιστορία, να ξαναγεννηθούν μνήμες του παρελθόντος και τη σκηνοθέτιδα να δημιουργήσει μια ρομαντική ευαίσθητη ταινία που κυριαρχείται από το γυναικείο ψυχισμό.

Δύση / Occident (σελ. 5)

του *Cristian Mungiu (Ρουμανία, 2002) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ*

Μια πικρή κωμωδία για τη μετανάστευση, με τη μορφή ενός κινηματογραφικού παζλ.

Παρά λίγο, παρά πόνο, παρά τρίχα (σελ. 9)

της *Στέλλας Θεοδωράκη (Ελλάδα, 2002) •*

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2002

Ένα ιδιαίτερο ερωτικό τρίγωνο, με μία γυναίκα και δύο άντρες να αδυνατούν να εκφράσουν τα πραγματικά τους συναισθήματα στη σύγχρονη πολιτισμένη κοινωνία. Έκοντας μεγάλη εμπειρία στο κινηματογραφικό ντοκιμαντέρ η σκηνοθέτις διαλέγει με έναν αφαιρετικό τρόπο να σκιαγραφήσει τις σχέσεις σήμερα.

Η Μνήμη (σελ. 10)

του *Βασίλη Μαζωμένου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2002*

Συνεχίζοντας το δρόμο του στο σινεμά - δοκίμιο ο βραβευμένος σκηνοθέτης παρουσιάζει μια ταινία για τη μνήμη των ερωτικών συναισθημάτων, του πόθου και της λαγνείας.

Θα το μετανιώσεις (σελ. 4)

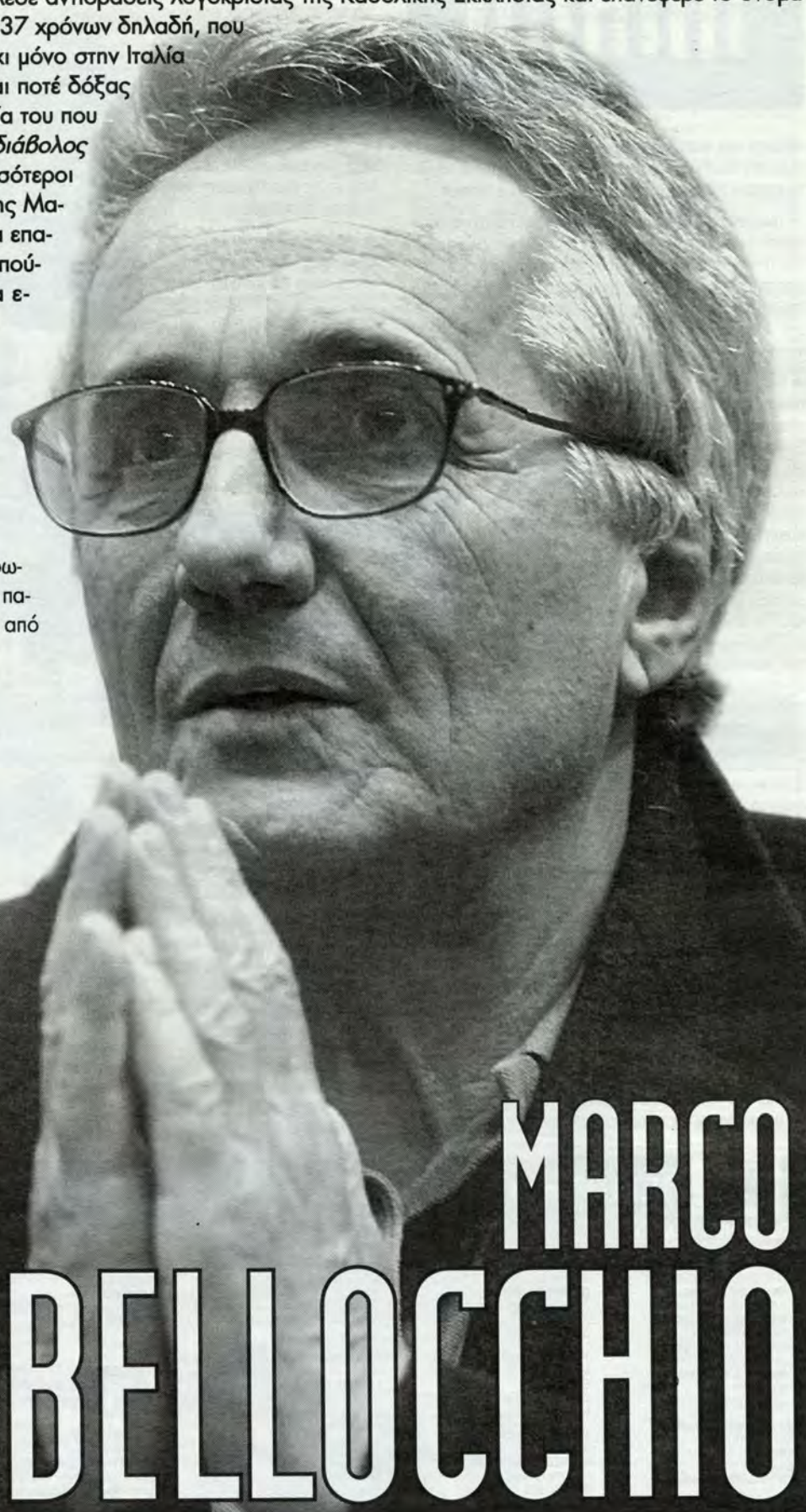
της *Κατερίνας Ευαγγελάκου • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ-*

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2002

Στη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία της, η Κατερίνα Ευαγγελάκου αφηγείται την ιστορία μιας σαραντάρας που έζησε την ζωή της τελείως διαφορετικά από ό,τι σχεδίαζε. Όμως, ποτέ δεν είναι αργά για την ευτυχία...

Επιχειρώ να διερευνήσω αυτό που υπάρχει πίσω από τις εικόνες και όχι ό,τι βλέπουμε. Επιχειρώ μια διπλή επανάσταση: ενάντια στο κατεστημένο που πνίγει την ελευθερία και μια, δεύτερη, πολύ διακριτική, ενάντια στον κομφορμισμό των κινηματογραφικών εικόνων

Μάρκο Μπελόκιο

MARCO
BELLOCCHIO

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

- 4** Η Κατερίνα Ευαγγελάκου, η Μάνια Παπαδημητρίου και η Δήμητρα Γαλάνη μιλούν για την ταινία *Θα το μετανιώσεις*
- 5** Οι σκηνοθέτες Min Boung-hun και Dylan Kidd μιλούν για τις ταινίες τους κι ένα παζλ συμπτώσεων από τη Ρουμανία στο Διεθνές
- 6** Κάμερες παντού... στους Νέους Ορίζοντες και ο Ιρανός Shoja Azari μας μαθαίνει τον Κάφκα σε πρωτοποριακές εκδοχές!
- 7** Shirin Neshat, μια Ιρανή από τη Νέα Υόρκη που φτιάχνει ταινίες σε 16:9 μετατρέποντας τις σινε-αίθουσες σε γκαλερί
- 9** Η Στέλλα Θεοδωράκη, ο ηθοποιός Δημήτρης Σιακόρας και ο μουσικός Πέτρος Κορέλης μιλούν για την ταινία τους

- 10** Για τα όρια της λαγνείας στη *Μνήμη* των σωμάτων αναφέρεται ο Βασίλης Μαζωμένος κι ένα μικρό *Σπιρτόκουτο*
- 11** Τα ερωτικά μυστικά και ψέματα της *Αλεξάνδρειας* από την σκηνοθέτιδα Μαρία Ηλιού και την ηθοποιό Michelle Valley
- 13** Για την αντίθεσή του στη θρησκευτική σκέψη και όχι στη θρησκεία μας λέει ο άθεος Marco Bellocchio
- 15** Η rare μουσική και η μοναξιά, στη ελαφίστικη ταινία *Λιου-μπαλίνα* με θέμα την αυτοκτονία
- 17** Οι καλύτεροι καιροί στην *Έρημη κοιλάδα* και *Blue*, τρεις ολόφρεσκες ταινίες από την Ασία

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

Μεγάλου μήκους ταινίες που όσο πάνε και μακραίνουν...

Αγαπητό μου φεστιβαλικό ημεράριο,

Φιλίππου αποστόλου και Κωνσταντίνου νεομάρτυρος Υδραί-
ου σήμερα. Κάτω τα χέρια από τον κομαντάντε Μάρκο.

• Τριαλαί τριαλαί πηγαίνω στο φεστιβάλ και τραγουδώ, αχ, να 'χε μανιτάρια στο δρόμο να τρελαθώ (αυτά τα σούπερ μανιτάρια των Στρομφ, που άμα τα φας γίνεσαι τούρμπο από ενέργεια). Με περίσσια όρεξη και με νέο σύστημα το 7-0-17, δηλαδή 7 ώρες ύπνο, 0 ώρες ελεύθε-
ρες, 17 ώρες φεστιβάλ. Αχ, πόσο μου λείπει εκεί-
νο το αγαπημένο 10-9-5...

• Φεστιβαλικό πάρτι προχθές βράδυ στην Ντι-
σκομπάλα και όσοι άντεξαν, το τίμησαν και το
τράβηξαν μέχρι αργά. Ε, δεν είναι και εύκολο
μετά από τόσες ταινίες και τέτοια γουρλωμάρα
στα μάτια, να πας σε κλαμπ και μάλιστα να
περάσεις καλά. Παρό-
λα αυτά, όσοι πήγαν,
χόρεψαν με τις μουσι-
κές των έτις και σέβε-
ντις. Και όσοι ήταν
εκεί, θα είδαν και τον
Μισέλ με χάρη να χορεύει «ασερεχέ χα ντεχέ ντεχέμπε
του ντεχέμπε», από τα ονομαζόμενα «κορίτσια της ντομά-
τας», τις Λας Κέτσαπ. Αυτό θα πει: «ενέργεια».

• Ο Παντελής Βούλγαρης, λοιπόν, ετοιμάζει νέα ταινία και
αξίζει να το αναφέρουμε. Θα λέγεται *Νύφες* και θα παρου-
σιάζει το ταξίδι εφτακοσίων(!) κοριτσιών προς την αμερική,
εκ των οποίων οι 560 θα είναι Ελληνίδες. Ήθελε το Βίγκο
Μόρτενσεν στην ταινία του, αλλά αυτές οι υποχρεώσεις με
την τριλογία των δαχτυλιδιών δεν έχουν σταματήσει (είναι
και στη Νέα Ζηλανδία)... Ελπίζει να τον έχει δικό του τον
προσεχή Μάρτιο που θα αρχίσουν τα γυρίσματα, και τα
οποία θα διαρκέσουν μέχρι το τέλος του 2003. Πέντε χρό-
νια έχει στο μυαλό του τούτη την ταινία και δεν τα παρατά-
ει, διότι όποτε διαβάζει το σενάριο, συγκινείται. Όσο για το
κάστινγκ έπρεπε να κοιτάξει 1600(!!!!) κορίτσια. Αν χρειά-
ζεται βοήθ, σηκώνω το χέρι μου ψηλά...

• Ποια είναι κατά την άποψή του η πιο άνηση σκηνοθετική
δουλειά του; Το *Ακροπόλ*, επειδή, όπως λέει, την πάτησε
εκεί που την πατάνε όλοι. Να ισορροπήσει, δηλαδή, μεταξύ
του θεάματος και της ιστορίας που αφηγείται. Και ποια ται-

νία του θα σύστηνε σε όσους νέ-
ους δεν γνωρίζουν το έργο του;
Το προξενίο της Άννας, μια ται-
νία που γύρισε με ελάχιστα μέσα
και με εξοντωτική οικονομία (κα-
τά μέσο όρο τράβηξε την κάθε
σκηνή σε φιλμ μονάχα 2,5 φο-
ρές), αλλά που παρόλα αυτά πέ-
τυχε το πιο ολοκληρωμένο σκη-
νοθετικό αποτέλεσμα.

• Με το που έφυγε ο κύριος
Βούλγαρης (φύγε συ, έλα συ),
εμφανίστηκε (μαύρα μάτια κάνα-
με να τον δούμε) ο κύριος Μάρ-

Νταλιάν: Κύριε, κύριε,
εγώ, εγώ... Θέλω να
δουλέψω στην ταινία
του Βούλγαρη με τις
1600 νύφες. Μπορώ;

Θα έλεγα πως εί-
ναι ο προπονητής
της Γιουβέντους.

• Δυο φορές εί-
πε πως «αν δεν
έχετε άλλες ερωτήσεις, θα ήθελα να με
αφήσετε να κάνω μια βόλτα», αλλά αντί σε
κάθε ερώτηση να μορφαίνει από την κούρα-
ση, αντιθέτως έβαζε την ιταλική μηχανή
μπρος και δεν έλεγε να σταματήσει. Μπά-
στα, ιταλιάνο, μπάστα, πού να προλάβει ο
μεταφραστής; (Που είχε μάλιστα και πρη-
σμένο δόντι).

Μπελόκιος (fast forward):

Molto spesso gli adulti
sopravvalutano e
attribuiscono a certe
domande dei bambini...
Tomaso Linara: Basta,
Marco, basta, ντεν
προλαβαίνει να
μεταφράζει καρντί μου...
Πονάει ντόντι!

Τωόντι!

Μάρκος Μπελόκιος: Άρρησά λίγο
αλλά ήρθα. Τώρα άραξα. Δεν ακούω
άλλες ερωτήσεις. Τι; Ο Μπερλουσκόνι;
Η Αριστέρτα; Η Γιουβέντους;
Ο Πάο; Το βιβλίο;
Καλά, απαντώ μιν άλλη φορά...

κο Μπελόκιο
με το λουξ-
τοκίνητο και
το ιταλικό,
εκρηκτικό τα-
περαμένο.

Απίστευτα καλοστεκούμενος, μιλούσε δυνατά και
γοργά, όπως κάθε Ιταλός που σέβεται τον εαυτό
του. Πάντως έτσι όπως καθόταν πίσω από τον πά-
γκο στην αποθήκη Γ, αν δεν γνώριζα το μούτρο του,

ASEF: Τί; Θα στείλετε
ελληνικές ταινίες στην
Ασία; Εσείς τις βλέπετε;
Εδώ δεν έχουμε ούτε
εστιατόριο ελληνικό!
Εσείς τουλάχιστον
τρώτε κινέζικα...

Μάρκο βάζει τα γέλια. Στάνταρ.

• Ένα απωθημένο έχει ο κύριος Δαλιανί-
δης. Κάποτε ήθελε να κάνει μια ταινία, αλ-
λά ο Φίνος απεβίωσε και όλα χάθηκαν.
Ποιο ήταν το θέμα της; Σε μια πρωτόγονη

κοινωνία στο Χ χρόνο, με τη φύση αφιλόξενη προς τον άν-
θρωπο, μια κοινωνία καταδυναστεύεται από μια απολυταρ-
χική εξουσία. Όμως ο κόσμος εξεγείρεται, στρέφεται ενάν-
τια στο σύστημα, κερδίζει και τελικά φέρνει μια καινούρια
εξουσία που είναι θρησκευτική. Και επειδή η γκανεμά κη-
νηγάει τον άνθρωπο μέχρι τον τάφο του, είναι και αυτή κα-
ταπιεστική. Τι έχεις Γιάννη μου; Τι είχα πάντα...

• Προς τους κυρίους με τα λαχάνι που φρουρούν το λιμάνι
προς τους υπόλοιπους κυρίους που περιφέρονται στο Ολί-
μπιον και γενικά προς οποιονδήποτε κυκλοφορεί με ένα
μπλοκάκι, δίνω κλήσεις και τυχαίνει (για δεξ σύμπτωση) να
διαβάζει *Πρώτο Πλάνο*. Δείτε λίγη επιείκεια, παρακαλώ.
Δεν μπορούμε να ζούμε με το φόβο μήπως μας γράψετε.
Όλοι μπορούμε να στριμωχτούμε κάπου. Τέσσερις μέρες
ακόμα υπομονή. Λίγα στραβά μάτια, αυτό ζητάμε...

• Τι μπορεί να πάθει κανείς από ένα φιλή (εκτός από
πετάξει στα σύννεφα και να ζητήσει κι άλλο); Ιδού τι λέει
Ιρλανός σκηνοθέτης Κίαρσντάμ: «Όταν ήμουν στις Κάννες
η Κατρίν Ντενέβ με πλησίασε, μου έδωσαν το βραβείο (ση-
για τη *Γεύση του κερασσιού*), με αγκάλιασε και με φίλησε.
Αυτή η δημόσια εκδήλωση συμπάθειας ήταν μια καταστρο-
φή για το Ιράν! Τηλεφώνησα στο γιο μου και μου είπε πως
ίσως θα ήταν καλύτερα να μη γυρίσω ακόμα πίσω, εξαιτίας
του καταστροφικού φιλιού. Έμεινα μια εβδομάδα παραπάνω
και στο αεροδρόμιο στην Τεχεράνη βγήκα από την πίσω
πύρτα» (από συνέντευξη στην εφημερίδα... *The Iranian*).
Πολιτισμικές διαφορές, όχι αστειά.

• Ούτε στο γήπεδο της Τούμπας να ήμασταν μετά το τέλος
της απογευματινής προβολής του *Roger Dodger*. Οι πόρτες δεν άνοιγαν μέχρι να
πέσουν όλοι οι τίτλοι τέλους, και μερ-
κοί αφηνιασμένοι θεατές βροντούσαν
μέχρι να υποχωρήσει η πύλη. Εντάξει,
μπορεί καμιά φορά οι εντολές που
έχουν τα παιδιά που δουλεύουν εκεί να
είναι λίγο παράξενες, αλλά δεν χρειά-
ζεται κι εμείς να χουλγκανίζουμε...

• Η σκηνή στο *Roger Dodger* που ο
Τζέσε Άιζενμπεργκ φιλάει την Τζένια

Μιλς γυρίστηκε μόλις δύο φορές λόγω έλλειψης χρόνου.
Τζέσε τότε πήγε στον Ντίλαν Κιντ (το σκηνοθέτη της ται-
νίας, ο οποίος μοιάζει λίγο με σκύλο του Ουίνο -βλέπε
Μαφάλντα-) και ζήτησε τρίτο γύρισμα. Βρεεε, ουσί!

• Πώς γνώρισε ο Ντίλαν Κιντ τον Κάμπελ Σκοτ; Απλά οι
ναντήθηκαν σε ένα καφέ. Και η Ιζαμπέλα Ροσελίνι πώς γη-
θηκε στην ταινία; Ήταν φίλη του Κάμπελ (έπεισαν μαζί
στους *Αθώους* του Σλεσιντσερ) και δέχτηκε, χωρίς καν να
διαβάσει το σενάριο. Έτσι απλά. Στις USA όλα γίνονται.

• Στην ταινία του Ολιβέρι, στα καλά καθούμενα, χτύπησε
σειρήνα και άναψε το κόκκινο λαμπάκι στην πόρτα. Για να
ξυπνήσει το κοινό; Μήπως κάποιος σκόνησε πάνω στο
κουμπί; Φωτιά; Σεισμός; Πέρασε η Αντζελίνα Τζόλι (ήντε
καλά... ο Τζουντ Λο); Δεν γνωρίζω. Πάντως ο κόσμος έμει-
νε μέσα. Στην Ελλάδα της δυσπιστίας και της αμφισβήτη-
σης, ούτε στο συναγερμό δεν πιστεύουμε.

• Τι να μην ξεχάσω για αύριο: Να δω το μικρού μήκους
Ράφελσον, ίσως να πάω στο ισπανικό *Ιστορίες Παπουτσιών*
-κάτι μου καθεται καλά-, και σίγουρα σε όσα μπορέσω
τα διαγωνιστικά του Ολύμπιον. Τώρα για μεταμεσονύχτιο
Φασμπίντερ... δεν ξέρω. Ίσως, αν γίνω βαμπίρ.

Sotiris Babas
donkihotes@hotmail.com

14 ΠΕΜΠΤΗ • THURSDAY

OLYMPION RENAULT	PAVLOS ZANNAS	JOHN KASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	PLATEIA ALPHA ODEON 4	MYLOS (E-MAGIC)
11:30 - Pantelis Voulgaris Retro (TV) • ΟΙ ΑΠΟΜΑΧΟΙ / I APOMACHI - 36' Greece/1983, O.V. Greek • Ο ΚΗΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ Ο ΚΗΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ - 26' Greece/1982, O.V. Greek • ΚΕΙΜΕΝΑ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ- ΕΛΝ ΛΑΜΠΙΕΤΗ ΚΕΙΜΕΝΑ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ- ΕΛΝ ΛΑΒΕΤΙ - 17' Greece, O.V. Greek 14:00 - International Competition ΔΥΣΗ / OCCIDENT - 100' Cristian Mungiu Romania/2002 O.V. Romanian/English subtitles 16:30 - Greek Films 2002 ΠΑΡΑ ΛΙΓΟ, ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ, ΠΑΡΑ ΤΡΙΧΑ ΠΑΡΑ ΛΙΓΟ, ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ, ΠΑΡΑ ΤΡΙΧΑ - 121' Stella Theodoraki Greece/2002, O.V. Greek 19:30 - Marco Bellocchio Retro in the presence of Marco Bellocchio ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΙΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΟΥ L'ORA DI RELIGIONE - 103' Italy/2002, O.V. Italian/English subtitles 22:30 - Greek Films 2002 International Competition ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΗΣ ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΗΣ - 100' Katerina Evangelakou Greece/2002, O.V. Greek/English subtitles 01:30 - Midnight Vision (Orgasmic cinema) ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ / EMPIRE - 74' O.V. English	12:00 - NH International Selection ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΚΙΡΑ-ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ EN KAERLIGHEDSTORIE - 93' Ole Christian Madsen Denmark/2001 O.V. Danish/English subtitles 14:30 - NH International Selection K - 84' Shoja Azari USA, Morocco, Iran/2002 O.V. English 17:00 - NH International Selection Ο ΑΕΓΥΟΣ ΗΧΟΣ DAS WEISSE RAUSCHEN - 106' Hans Weingartner Germany/2001 O.V. German/English subtitles 20:00 - NH International Selection ΔΕΚΑ TEN - 94' Abbas Kiarostami Iran, France/2002 O.V. Persian/English subtitles 23:00 - NH International Selection ΠΑΤΑ ΚΑΖΙ VOLLGAS - 96' Sabine Derflinger Austria/2001 O.V. German/English subtitles	10:00 - NH Retrospective: Shirin Neshat Πρόγραμμα Ταινιών Μικρού Μήκους (8 ταινίες) Short Film Program (8 films) 89' USA, Morocco, Turkey/1998 No Dialogues 11:30 - NH Tribute: J.H. Hermosillo ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΜΑΓΗΜΑ LA TAREA PROHIBIDA - 77' Jaime Humberto Hermosillo Mexico/1992 O.V. Spanish/English subtitles 14:00 - NH International Selection BELLISSIMA BELLISSIMA - 69' Poland/2001 Artur Urbanski O.V. Polish/English subtitles 16:30 - NH International Selection ΑΓΡΙΕΣ ΜΕΛΑΣΣΕΣ DIVOKE VCELY - 94' Czech Republic/2001 Bohdan Slama O.V. Czech/English subtitles 19:30 - NH International Selection ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ZENAN-E ZANAN - 106' Manijeh Hekmat Iran/2002 O.V. Persian/English subtitles 22:30 - NH International Selection ΣΤΑΓΑΠΟΥΣΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ELSKER DIG FOR EVIGT - 103' Susanne Bier Denmark/2002 O.V. Danish/English subtitles	12:00 - Balkan Survey ΠΟΝΤΙΚΙΣΙΑ ΜΟΙΡΑ SADBATA KATO PLACH - 75' Ivan Pavlov • Bulgaria, FYROM/2001 O.V. Bulgarian/English subtitles 14:30 - Asian Vision ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΑΙΡΟΙ MEILI SHIGUANG - 109' Chang Tso-chi • Taiwan/2002 O.V. Mandarin, Taiwanese, Hakka English subtitles 17:00 - Asian Vision Η ΕΡΗΜΗ ΚΟΙΛΑΔΑ THUNG LUNG HOANG VANG - 90' Pham Nhu Giang • Vietnam, Korea/2001 O.V. Vietnamese/English subtitles 20:00 - Asian Vision BLUE - 116' Hiroshi Ando • Japan/2001 O.V. Japanese/English subtitles 22:30 - Balkan Survey ΛΟΥΜΠΑΝΙΑ/ΛΟΥΒΛΙΑΝΑ - 71' Igor Sterk • Slovenia/2002 O.V. Slovenian/English subtitles 00:30 - Balkan Survey • 10 ΑΕΙΤΑ / 10 MINUTA - 10' Ahmed Imamovic • ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ OPSTO I OSTO JEDAN DAN - 12' Alma Becirovic • ΚΑΠΟΤΕ, ΔΥΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ BILO JEDNOM VA DIVLJEM ZAPADU BIH-28' Nenad Djuric Bosnia and Herzegovina/2001 O.V. Bosnian/English subtitles	12:00 - Marco Bellocchio Retro ΕΡΡΙΚΟΣ Δ' / ENRICO IV - 95' Italy/1994 O.V. Italian/English subtitles 14:30 - International Competition Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑ RANA'S WEDDING - 90' Hany Abu-Assad Palestine/2002 O.V. Arabic/English subtitles 17:00 - Marco Bellocchio Retro Ο ΠΡΙΝΚΙΠΑΣ ΤΟΥ ΧΟΜΠΟΥΡΓΚ IL PRINCIPE DI HOMBURG - 89' Italy/1997 O.V. Italian/English subtitles 20:00 - International Competition MHN KAIAS GWENCHANA ULJISMA - 109' Min Bong-hun Korea/2001 O.V. Uzbek/English subtitles 23:00 - Marco Bellocchio Retro Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ LA BALIA - 106' Italy/1999 O.V. Italian/English subtitles	11:30 - Greek Films 2002 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ALEXANDRIA - 115' Maria Illou Greece/2001 O.V. Greek/English subtitles 14:00 - Pantelis Voulgaris Retro ΣΗΥΧΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ISICHES MERES TOY AVGoustou - 108' Greece/1991 O.V. Greek/English subtitles 16:30 - Greek Films 2002 ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ TO MISTIKO TOY NOEMVRI - 114' Takis Papayannidis Greece/2002 O.V. Greek/English subtitles 19:30 - Greek Films 2002 Η ΜΗΝΗΜΗ I MINIMI - 65' Vassilis Mazomenos Greece/2002 O.V. Greek 22:30 - Greek Films 2002 ΟΝΕΙΡΑ ΓΑΥΚΑ ONIRA GLYKA - 93' Pantelis Papoulatos Greece/2002 O.V. Greek	SCREENINGS RESERVED FOR THE PUBLIC BADGES NOT VALID 17:30 - Special Screenings Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑΣ O PRINCIPIO DA INCERTEZA - 133' Manoel de Oliveira Portugal, France/2002 O.V. Portuguese/French subtitles 20:00 - NH International Selection KEN PARK - 96' Larry Clark, Edward Lachman USA, Netherlands, France/2002 O.V. English 23:00 - NH Tribute: J.H. Hermosillo ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΤΟ ΜΠΑΝΙΟ INTIMIDADES EN UN CUARTO DE BANO - 78' Jaime Humberto Hermosillo Mexico/1989 O.V. Spanish/English subtitles 00:30 - Special Screenings ΣΠΙΡΤΟΚΟΥΤΟ SPIRITOKOUTO - 80' Work in Progress Greece O.V. Greek	• ΠΡΩΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ: 12:00 - 16:00 Cinem@net: Παρόν και μέλλον (ήρωα) Δημιουργία για το παρόν και των μέλλων διαδοχικών μετα-μεσών 16:00 - 18:00 On line Festivals surfing • ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 18:00 - 18:30 Πέτρος Θεοδώρου: ARS MORIENDI 18:30 - 19:00 Βροβεία Moebius 19:00 - 20:00 ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΙΝΤΕΟ (σε streaming) 19:00 - 20:00 Lev Manovich Avna (Καρέννα) και Άντι (Βαλ) (Warhol) 20:00 - 21:00 Πανδώρα Μουσική (KZYME) «Αδελφότητα» 21:00 - 22:00 Μιχάλης Αρφαράς Από το επεξεργασμένο celluloid στο 22:00 - 23:00 Πρόγραμμα Grand Canal

Συνεργασία Ευρώπης-Ασίας

Το "Παράθυρο στην Ασία" ανοίγει φέτος το Φεστιβάλ, με την προβολή ταινιών νέων Ασιατικών κινηματογραφιστών. Το ειδικό αυτό τμήμα του Φεστιβάλ διοργανώνεται σε συνεργασία με το ίδρυμα Asia Europe Foundation, στόχος του οποίου είναι να προάγει τις πολιτιστικές ανταλλαγές μεταξύ Ευρώπης και Ασίας.

Το ASEF είναι ένας οργανισμός που ιδρύθηκε τον Φεβρουάριο του 1997 από μέλη του ASIA EUROPE MEETING (ASEM). Σ' αυτόν συμμετέχουν οι εξής χώρες: Ελλάδα, Αυστρία, Βέλγιο, Μπρούνι, Κίνα, Δανία, Φιλανδία, Γαλλία, Γερμανία, Ινδονησία, Ιρλανδία, Ιταλία, Κορέα, Λουξεμβούργο, Μαλαισία, Ολλανδία, Φιλιππίνες, Πορτογαλία, Σιγκαπούρη, Ισπανία, Σουηδία, Ταϊλάνδη, Μεγάλη Βρετανία και Βιετνάμ.

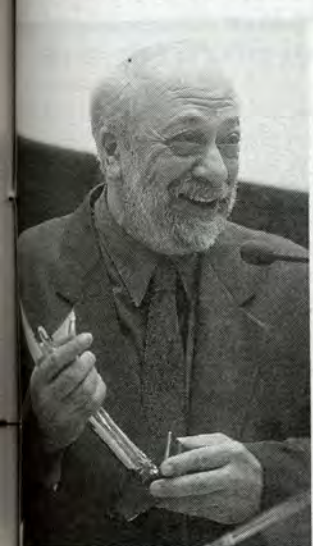
Έργο του ASEF είναι η Σιγκαπούρη και σκοπός του είναι οικοδόμηση γεφυρών επικοινωνίας ανάμεσα στις χώρες της Ασίας και της Ευρώπης. Μέσα για την επίτευξη των στόχων του είναι οι ανταλλαγές πολιτιστικές και πνευματικές ανάμεσα στην Ασία και την Ευρώπη. Οι δράσεις του ASEF τείνουν στην σύσταση ενός πυκνού δικτύου επαφών ανάμεσα σε ιδρύματα άλλων χωρών και πρόσωπα των δύο ηπείρων.

Στη χθεσινή συνέντευξη τύπου ο πρεσβευτής της Ελλάδας στο Ίδρυμα, Σωτήρης Μουσούδης, αναφέρθηκε στους στόχους του ιδρύματος: "Στόχος μας είναι να ενισχύσουμε τις σχέσεις μεταξύ λαών, πολιτισμών και διανοήσεων της Ευρώπης με την ανατολική Ασία. Οι 15 ηπείρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τους γιγάντες 10 χωρών της ανατολικής Ασίας αποφασίζουν να δημιουργήσουν αυτό το ίδρυμα. Ένα από τα προγράμματά του είναι οι πολιτιστικές ανταλλαγές. Σήμερα, για πρώτη φορά στην Ελλάδα, η έκφραση αυτής της συνεργασίας λαμβάνει χώρα στο 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης".

Η διευθύντρια του τμήματος πολιτιστικών ανταλλαγών του Asia Europe Foundation, Kulamane Chartsuwan, εξήγησε ότι "από τη σύστασή του, το Ίδρυμα ενεργοποιείται στον χώρο του κινηματογράφου, στηρίζοντας νέους Ασιάτες κινηματογραφιστές, οι οποίοι εργάζονται στην Ευρώπη, προβάλλοντας το έργο τους σε διεθνή φεστιβάλ. Στο πλαίσιο αυτό, το Ίδρυμα έχει παράσχει μια πολιτιστική χορηγία με την οποία νέοι Ασιάτες κινηματογραφιστές έχουν την ευκαιρία να συμμετάσχουν στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Πρόκειται για το πρώτο πρόγραμμα που τρέχει από πλευράς ιδρύματος στην Ελλάδα, ενώ σκοπεύουμε να ενισχύσουμε αυτή τη συνεργασία".

Στη συνέχεια, απονεμήθηκαν τιμητικές πλακέτες σε δύο από τους Ασιάτες σκηνοθέτες που συμμετέχουν φέτος στο Φεστιβάλ, την Nan Achnas (Ψίδυροι της άμμου, Ινδονησία) και τον Min Byoung-hun (Μην Κλαις, Κορέα). Ο Μήτσος (όχι ο Μπάμπας) θέλει να τις παραγγείλει όλες σε DVD. Σε ντιλίβερι.

Χρυσός Αλέξανδρος στον Παντελή Βούλγαρη

Το σκηνοθέτη Παντελή Βούλγαρη τίμησε χδες το Φεστιβάλ σε ειδική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα Παύλος Ζάννας. Το Χρυσό Αλέξανδρο του απένειμε ο Θόδωρος Αγγελόπουλος για το σύνολο της προσφοράς του στον κινηματογράφο λέγοντας πως οφείλει να του το δώσει όχι μόνο ως πρόεδρος του Φεστιβάλ αλλά και για την πολύχρονη φιλία που τους δένει.

Για τον Παντελή Βούλγαρη μίλησαν οι συγγραφείς Δημήτρης Νόλλας και Μένης Κουμανταρέας αναφέροντας αναμνήσεις από τις συνεργασίες και τις προσωπικές τους στιγμές.

Με ένα σύνολο 21 ταινιών μυθοπλασίας και ντοκιμαντέρ που γύρισε για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, η φετινή διοργάνωση προσφέρει στο σινεφίλ κοινό το σύνολο του έργου του τιμώμενου σκηνοθέτη.

Επιμέλεια: Όλγα Κοζάνη

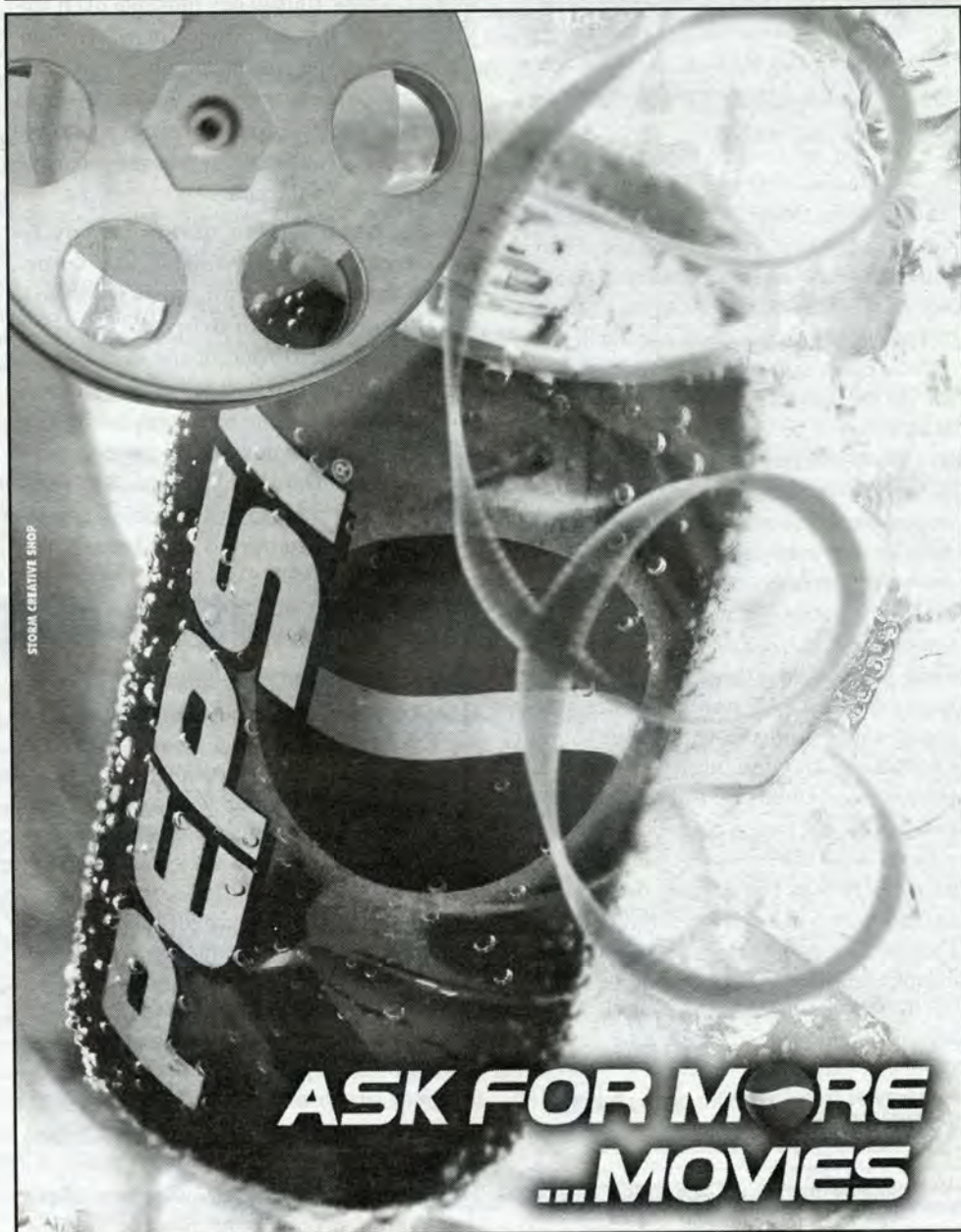
Dewar's

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Εξόριστος σε άλλον ουρανό	4,072	4,193	4,132
2. Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου	4,377	4,711	4,544
3. Μπάνγκαλου	3,093	3,385	3,239
4. Γυναίκα της βροχής	4,101	3,939	4,020
5. Τυφλός στόχος	3,755	3,761	3,758
6. Μυστικά μιας εκδρομής	4,144	4,250	4,197
7. Επιθυμίες της γης	3,916	4,212	4,064
8. Ρότζερ Ντότζερ	3,916	4,186	4,051
9. Μην κλαις	3,453		
10. Ο γάμος της Ράνα	4,169		
11. Δύση			
12. Θα το μετανιώσεις			
13. Για πάντα δικός σου			
14. Η ζωή με σφάζει			
15. Χαπόν			
16. Ελ Μοναερένσε			

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	1. Γύρω γύρω όλοι	4,030	4,109	4,070
	2. Χορεύοντας με τον Ραϊντέλ-El vecino cubano	4,333	4,017	4,175
	3. Ο βασιλιάς	4,498	4,546	4,522
	4. «Η γυναίκα της... και ο συλλέκτης» Αλληγορία III	2,947	3,900	3,423
	5. Στη σκιά του Λέμι Κόσιον	3,697	3,503	3,600
	6. Εγκώμιο βραδύτητας	3,966	4,388	4,177
	7. Φύλακες του χρόνου	4,262	3,906	4,084
	8. Ο κόσμος ξανά	3,406		
	9. Όνειρα γλυκά	4,119		
	10. Το μυστικό του Νοέμβρη			
	11. Παρά λίγο, παρά πόνο, παρά τρίχα			
	12. Η μνήμη			
	13. Πάμε για ένα ούζο			
	14. Όσο υπάρχει αλκοόλ			
	15. Ο χαμένος τα παίρνει όλα			
	16. Lilly's story			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Η Δήμητρα Γαλάνη μιλά για την μουσική της ταινίας

[...] Ήταν ένα όνειρο πολλών ετών το να μπορέσω να γράψω ολοκληρωμένα ένα σάουντρακ, να μπω στη μαγεία του να επενδύσω μουσικά την εικόνα.

[...] Για μένα πάντα η μεγάλη αφορμή της μουσικής είναι η εικόνα και ο λόγος, δηλαδή η επένδυση του λόγου και της εικόνας είναι η μεγάλη αφορμή της μουσικής και όσον αφορά αυτό έχουν γίνει αριστουργήματα σε διεθνές επίπεδο. Όποτε δηλαδή ήταν στην υπηρεσία των δυο αυτών πραγμάτων, των δύο μεγάλων τεχνών, και όποτε γινότανε το τέλει πάντρεμα με αυτά, με σεβασμό του ενός στο άλλο, βγαίνανε πολύ σπουδαία πράγματα.

[...] Ήξερα τη δουλειά της Κατερίνας Ευαγγελάκου και την εκτιμούσα ως σκηνοθέτιδα. Μιλήσαμε λοιπόν, μου έφερε το σενάριο και ξεκινήσαμε. Έτσι είμαι από την αρχή της ταινίας μέσα, και με τον τρόπο αυτό, κομμάτι-κομμάτι έγγραφα και τη μουσική της. Τα θέματα που έχουν γραφεί, έχουν γραφεί ειδικά για την ταινία, καρέ-καρέ, έτσι όπως εξελίχθηκε η ταινία, όπως ξετυλίχτηκε στα μάτια μου μπροστά. Από το σενάριο το γραμμένο και όλη τη διαδικασία που παρακολούθησα από κοντά και σε απόλυτη συνεργασία με την Κατερίνα, προέκυψε η μουσική.

[...] Μου δόθηκε η ευκαιρία να κάνω μια μουσική που, τουλάχιστον- γιατί δεν είναι εύκολο να μιλάω για τον εαυτό μου, ειδικά σε κάτι που πρωτοδοκιμάζομαι- ποτέ, καμία στιγμή δεν υπάρχει εις βάρος αυτού που συμβαίνει. Ας μην ξεχνάμε ότι είναι μια ταινία χαρακτήρων και λόγου, οπότε η μουσική τονίζει κάποια απλά αισθήματα χωρίς να τα υπερτονίζει. Και δίπλα μου πολύτιμος στάθηκε σε όλη αυτή τη διαδικασία ο Γιώργος Μπουσούνης που ανέλαβε το κομμάτι των ενορχηστρώσεων.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Θα το μετανιώσεις

της Κατερίνας Ευαγγελάκου (Ελλάδα, 2002)

Το Μαράκι σήμερα γίνεται 40 ετών. Είναι ιδιοκτήτρια ζαχαροπλαστείου σε κάποια επαρχιακή πόλη και μέλος του Δημοτικού Συμβουλίου με ορκισμένους εκθρούς. Ζει μια άδεια και ηλικιακή ζωή μαζί με τη μητέρα της, που δεν βγαίνει ποτέ από το σπίτι. Όμως δεν είναι μόνο αυτά: το Μαράκι έχει μια προβληματική σχέση μ' έναν πολύ νεότερό της άνδρα και είναι ήδη τριών μηνών έγκυος. Κι εκτός από το επαρχιακό κουτσομπολιό, έχει να αντιμετωπίσει και την απειλή της εξωσης. Όπως είναι φυσικό, καταρρέει. Από τη φύση της ανασφαλής, η ηρωίδα λιποθυμά στη μέση της πλατείας, μην μπορώντας να αντέξει το βαρύ φορτίο της πραγματικότητας. Το γεγονός αυτό αναστατώνει τη μικρή επαρχιακή πόλη και γίνεται αφορμή να ξανασυγκεντρωθούν τα πρόσωπα που συνθέτουν τον μικρόκοσμο της ηρωίδας. Το *Θα το μετανιώσεις* είναι μια ευχάριστη και συνάμα υποδόρια μελαγχολική ματιά πάνω στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει μια γυναίκα στην ηλικία των σαράντα. Μέσα από συνεχή φλας μπακ και εναλλαγές παρόντος-παρελθόντος, παρακολουθούμε την διαδρομή της ηρωίδας, αλλά και των οικείων της προσώπων, και γνωρίζουμε τον χαρακτήρα τους και τις αντιλήψεις τους για τη ζωή.

«...μια εφηβεία επιεικής, που γίνεται σαράντα...»

Η σκηνοθέτιδα συνθέτει ένα όμορφο παζλ από γνώριμους χαρακτήρες, σε μια ανθρωποκεντρική ταινία που παρακολουθείται καθ' όλη τη διάρκειά της με ένα πλατύ χαμόγελο.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 22:30

ΣΥΝΕΤΕΥΞΕΙΣ

Κατακτώντας την έκφραση...

Κατερίνα Ευαγγελάκου, σκηνοθέτις της ταινίας

Θα λέγατε ότι το *Θα το μετανιώσεις* είναι μια «γυναικεία» ταινία; Συμφωνείτε με τον όρο «γυναικείο σινεμά»;

Ο όρος "γυναικείο σινεμά" δεν υφίσταται. Δεν έχει πέσει στην αντίληψή μου καμία θεωρητική υποστήριξη μιας τέτοιας ορολογίας, στην Ελλάδα ή διεθνώς, ούτε και η κινηματογραφική μου παιδεία περιέχει τέτοιο λήμμα. Ως εκ τούτου δεν πιστεύω ότι η ταινία μου ανήκει σ' αυτό το ανύπαρκτο ρεύμα. Σίγουρα υπάρχει γυναικεία μόδα ή γυναικείες κομμώσεις και σίγουρα για τα λόγια, τα κείμενα ή τα έργα που προέρχονται από γυναίκες αισθανόμαστε την ανάγκη να τονίσουμε αυτή την πλευρά.

Βρίσκεστε στην ίδια ηλικία με την ηρωίδα σας και υπογράφετε και το σενάριο της ταινίας. Υπάρχουν στην ταινία αυτοβιογραφικά στοιχεία;

Το σενάριο της ταινίας αυτής ξεκίνησε να γράφεται πριν από 6 χρόνια και η πρώτη του γραφή ολοκληρώθηκε μετά από ένα χρόνο. Τότε ήμουν ακόμα μακριά από την σημερινή ηλικία μου και την ηλικία της ηρωίδας. Αυτό μου επέτρεψε να έχω την απαραίτητη χιουμοριστική απόσταση από τα ηλικιακά της

προβλήματα. Όσο για τα αυτοβιογραφικά στοιχεία, εννοείται ότι όλοι οι χαρακτήρες (γυναικείοι και αντρικοί) περιέχουν βιώματα δικά μου και αγαπημένων μου (η καθόλου αγαπημένων μου) προσώπων.

Ποιο θεωρείτε το πιο δυνατό σημείο της ταινίας; Το σενάριο, η σκηνοθεσία ή οι ερμηνείες;

Αυτό θα το κρίνουν οι άλλοι κι όχι εγώ. Και στους τρεις αυτούς τομείς που αναφέρατε, έμαθα πολλά πράγματα φτιάχνοντας αυτή την ταινία κι ελπίζω να μην τα ξεχάσω μέχρι την επόμενη. Αλλά και να τα ξεχάσω η υπόθεση μιας ταινίας, εφ' όσον δεν πρόκειται για ένα προϊόν αλυσίδας παραγωγής, είναι (και οφείλει να είναι) πάντοτε μια μοναδική σύνθεση των υλικών που την αποτελούν. Πάντως το σενάριο είναι μια μοναδική εμπειρία που μοιάζει με το παιδικό παιχνίδι "γκρινιάρης" δηλαδή: "γύρνα πίσω από εκεί που ξεκίνησες", γι αυτό και θα το χαρακτηρίζα σαν μια διαρκή καταθλιπτική κατάσταση, με μεγάλα διαλείμματα ευφροσύνης και τρελής χαράς. Ενώ η σκηνοθεσία και η δουλειά με τους ηθοποιούς είναι αντιθέτως, μια

διαρκής, αδρεναλική ένταση γεμάτη κόντρες, συζητήσεις και έντονη ανάγκη της κοινής λογικής.

Είναι η πρώτη σκηνοθετική σας δουλειά για τον κινηματογράφο μετά από οκτώ χρόνια. Πώς ήταν η εμπειρία;

Ανάμεσα στις δύο ταινίες δούλεψα πολύ, σε παράπλευρους τομείς του κινηματογράφου. Μέσα από τη δουλειά έμαθα ότι η ακρίβεια της έκφρασης δεν είναι δώρο θεού. Κατακτάται. Και κατακτάται και με την εμπειρία. Αυτό είναι κάτι που, εμπειρικά, μου λείπει και κάνω κάθε φορά μεγάλο αγώνα για να το κατακτήσω. Από την άλλη πλευρά, η "μοναδικότητα" της έκφρασης δεν αντέχει τους γρήγορους ρυθμούς και τη διαρκή επαναληπτικότητα. Ο "χρόνος" είναι η πιο σημαντική παράμετρος στο σινεμά. Και περισσότερο απ' όλους τους διαφορετικούς χρόνους, ο χρόνος ωρίμανσης των ιδεών είναι αυτός που κανένας σκηνοθέτης και σεναριογράφος δεν πρέπει να στερεί από τον εαυτό του.

Παίζοντας το Μαράκι

Μάνια Παπαδημητρίου, ηθοποιός

Πώς ξεκίνησε η συνεργασία σας με την κα. Ευαγγελάκου;

Με την Κατερίνα Ευαγγελάκου πρωτοσυνεργάστηκα στην ταινία μικρού μήκους *Η κυρία Μίκα* που πήρε το δεύτερο βραβείο στο φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους που τότε γινόταν στη Θεσσαλονίκη (1991). Τώρα είναι η δεύτερη φορά που συνεργαζόμαστε και η δουλειά αυτή ξεκίνησε από την άνοιξη του 1998 όταν κάναμε το πρώτο δοκιμαστικό για το Μαράκι... Μετά χρειάστηκε να περιμένουμε αρκετά για να βρεθούν οι πόροι να γίνει η ταινία που τα γυρίσματά της τελικά ολοκληρώθηκαν το φθινόπωρο του 2000.

Ποιο χαρακτηριστικό της ηρωίδας σας σας συγκίνησε περισσότερο;

Το χαρακτηριστικό της ηρωίδας που εμένα με συγκινεί περισσότερο είναι το γεγονός

πως δεν κάνει στη ζωή της το αναμενόμενο από τους άλλους γι' αυτήν αλλά λοξοδρομεί και παίρνει ένα δρόμο τόσο προσωπικό που θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί από κάποιους δρόμος της ήττας όμως γι' αυτήν είναι ο μόνος δρόμος που θα μπορούσε να της προσφέρει κάποιου τύπου γαλήνη. Θα πρέπει να σκεφτούμε πως για κάποιους ανθρώπους στη ζωή το ζητούμενο δεν είναι η επιτυχία αλλά η προσωπική ισορροπία και γαλήνη... Πρέπει να υπάρχει χώρος και γι' αυτούς στον κόσμο.

Υπάρχουν πολλές γυναίκες σαν την ηρωίδα στην ελληνική επαρχία;

Πιστεύω πως υπάρχουν πολλές γυναίκες στην ελληνική επαρχία αλλά και πολλοί ά-

ντρες και στην επαρχία και στα πόλεις που μοιάζουν με την ηρωίδα, γιατί ολόκληρη η Ελλάδα είναι επαρχία αφού η πρωτεύουσες τα παγκοσμιοποιημένου τούτου κόσμου είναι πια πολύ μακριά από δω. Έτσι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι στη χώρα μας και στις χώρες σαν και τη δική μας που "μένουν πίσω" σύμφωνα με τις προδιαγραφές των άλλων, όπως το Μαράκι.

και το ζήτημά τους γύρω στα σαράντα είναι να βρουν με ποιους τρόπους θα μπορούν να συνεχίσουν τη ζωή τους. Με τη βοήθεια της τεχνολογίας να ντυθούν τα όνειρα που δεν μπορούν να κάνουν πια.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ευχαριστεί την εταιρεία

HOUSE
interiors
contract

Το 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου ευχαριστεί την εταιρεία

EUROMEDICA
ΑΝΤΙΚΑΛΙΤΕΡΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Πολυεθνικές ιστορίες...

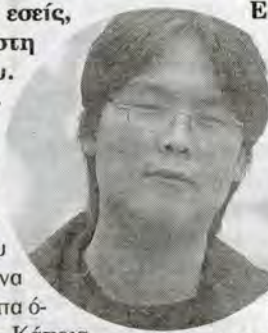
Min Boungh-hun, σκηνοθέτης της ταινίας Μην κλαις

στην ταινία, ο κεντρικός ήρωας, όπως κι εσείς, κινείται από τον τόπο του και πηγαίνει στη Μόσχα για να κυνηγήσει το όνειρο του. Πρόκειται για μια αυτοβιογραφική ταινία;

Η ιστορία είναι πραγματική και στηρίζεται σε πολλά προσωπικά μου βιώματα. Μικρός συνήθιζα να λέω κι εγώ ψέματα στους δικούς μου για το τι κάνω. Μεγάλωσα σε μια οικογένεια που πίστευε ότι τα αδέρφια μου ήταν πολύ έξυπνα και εγώ δεν είχα κάποιο ταλέντο. Όταν τους είπα ότι θα γίνω σκηνοθέτης κανείς δεν με πίστεψε. Κάποια κατάλαβα πως δεν είχε νόημα να ψεύδομαι αφού με ξέχνα καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον. Αυτή την ιστορία είχα στο μυαλό μου όταν ξεκίνησα. Κι επίσης, όσο ταξίδευα στη Μόσχα, είχα γνωρίσει κάποιον νεαρό που ζούσε και δούλευε στο βουνό, και αυτός έγινε τελικά ο χαρακτήρας της ταινίας.

Όσο δύσκολο ήταν να φέρετε σε πέρας την ταινία;

Η ταινία γυρίστηκε στη Μόσχα και τοποθεσίες στη Ρωσία, όπου συνεργείο ήμασταν μόλις 20 άτομα, ενώ λόγω της έλλειψης χρημάτων χρειάστηκε να σταματήσω πολλές φορές το γύρισμα. Επίσης ενώ η χώρα παρουσιάζεται όμορφη και ήρεμη στην ταινία, η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Βολέψαμε μέσα σε ένα πολεμικό κλίμα, αφού πολύ κοντά στις τοποθεσίες αυτές μαίνονταν ταραχές. Η κυβέρνηση της Ρωσίας μας επέβαλλε πολλές απαγορεύσεις και πιέσεις. Χρειάστηκε να ζήσω ένα χρόνο στο συγκεκριμένο χωριό, να βολέψω για έξι μήνες με τον πρωταγωνιστή, για να κερδίσω την εμπιστοσύνη των ανθρώπων εκεί.

Εδώ όπως και στην πρώτη σας ταινία, είστε εκτός από σκηνοθέτη και διευθυντής φωτογραφίας.

Μου αρέσει πολύ η φωτογραφία. Όσο έζησα στη Μόσχα ασχολιόμουν με το αντικείμενο και νιώθω ότι μπορώ να φωτογραφίσω καλύτερα από κάποιον άλλον εξωτερικό συνεργάτη. Γενικά, με ενδιαφέρει όλη η δουλειά που γίνεται για ένα φιλμ, στο σύνολο της. Δεν είμαι σκηνοθέτης για να δίνω οδηγίες όπως συμβαίνει στο Χόλιγουντ.

Πώς βλέπετε την κατάσταση του κορεατικού κινηματογράφου σήμερα;

Η κορεατική ταινία βρίσκεται σε πολύ υψηλό επίπεδο και αγαπείται πολύ από τους Κορεάτες. Οι ταινίες μας βραβεύονται σε πολλά φεστιβάλ του κόσμου. Βέβαια υπάρχει η αντίληψη πως μια κορεατική ταινία δεν μπορεί να γυρίζεται στο εξωτερικό με ξένους χαρακτήρες και πολυεθνικές ιστορίες. Κι εγώ προσπαθώ με τις ταινίες μου να αλλάξω αυτή την ατμόσφαιρα, αν και δεν είναι εύκολο. Στην Κορέα δεν με αποδέχονται επειδή έζησα πολλά χρόνια στη Μόσχα και στη Μόσχα με θεωρούν Κορεάτη. Προσπαθώ όμως να μη δίνω σημασία στο εξωτερικό περιβάλλον. Για μένα σημασία έχει η επιθυμία μου να κάνω κάτι. Δεν μπορώ να σταματήσω στη μέση, πρέπει να τρέξω μέχρι το τέλος.

Ετοιμάζετε κάτι καινούριο αυτή τη στιγμή;

Έχω ξεκινήσει να δουλεύω πάνω σε μια καινούρια ταινία. Η πρώτη μου δουλειά είχε κάποιον που έσκαβε δέντρα, στη δεύτερη κάποιος ανέβαινε σε ένα βουνό, στην τρίτη μου ταινία με ενδιαφέρει η επαφή με τον ουρανό.

Παραμένοντας ανεξάρτητος...

Bylan Kidd, σκηνοθέτης της ταινίας Ρότζερ Νιότζερ

αυτίζεστε καθόλου με τον χαρακτήρα του ήρωα της ταινίας σας κι αν όχι πως τον «πλητύνετε» δραματουργικά;

Εγώ δεν πιστεύω ότι μοιάζω με τον Ρότζερ, πιστεύω όμως ότι αντιπροσωπεύει τα προβλήματα που έχουν πολλοί άνδρες με τους οποίους είχα στην Αμερική, άνδρες που είναι πολύ θυμωμένοι αλλά το εκδηλώνουν με λάθος τρόπους. Πιστεύω λοιπόν ότι σχετίζομαι με τον Ρότζερ με την έννοια ότι κουβαλάει αυτή τη σύγχυση. Βασικά, αυτόν τον χαρακτήρα άντλησα στοιχεία από ένα φίλο μου στο κολέγιο σε ένα φανταστικό επίπεδο όμως, που βολέψαμε στους ανθρώπους όπως ο Ρότζερ. Αλλά γενικά εντυπωσιάστηκα από πολλούς ανθρώπους που βλέπω στη Νέα Υόρκη, τύπους που έχουν καλή μόρφωση, είναι καλοντυμένοι, επαγγελματικά πετυχημένοι, αλλά δεν έχουν τρόπο να δουν μέσα τους.

Πώς καταφέρατε ως σκηνοθέτης να παρουσιάσετε έναν τύπο σαν τον Ρότζερ χωρίς να τον κρίνετε για τη συμπεριφορά του;

Πιστεύω ότι η συμπάθεια που έχουν πολλοί θεατές στο πρόσωπο του Ρότζερ είναι επειδή προσπαθώ να μην κρίνω ένα χαρακτήρα όταν τον γράφω. Και όταν σκηνοθετείς ένα φιλμ πρέπει να αγαπάς χωρίς όρους όλους τους χαρακτήρες, δεν μπορείς κρίνεις και να μειώνεις κάποιον. Το σινεμά είναι πραγματικά μία ανθρωπιστική δημιουργία, είσαι αναγκασμένος να δεις όλη την εικόνα και όχι να κάνεις εύκολες κρίσεις εναντίον του Ρότζερ είναι κόπιας και ο Νικ ένα αθώο παιδί... πρέπει να δεις τον χαρακτήρα σαν ένα ανθρώπινο σύνολο. Όμως όταν βλέπεις την ταινία, αντιλαμβάνομαι ότι έχει μια καρδιά και αυτή ονομάζεται Κάμπελ Σκοτ. Υπάρχει κάτι στην ερμηνεία του που σε κάνει, χωρίς να είναι ολοφάνερο, να τον συμπονάς.

Ενδιαφέρεστε πολύ για τους χαρακτήρες σε μια ταινία. Αυτό είναι το σινεμά που θέλετε να κάνετε;

Με ενδιαφέρει να κάνω «μικρά» ανεξάρτητα φιλμ. Θέλω να κάνω ταινίες που ζητάνε διαρκώς την προσοχή του θεατή. Θυμάμαι όταν πήγα να δω το Γκόλφορντ Παρκ, μια ταινία που κολλάει όταν την παρακολουθείς. Όταν είμαι στην αίθουσα και βλέπουν τα φώτα, θέλω να μπαίνω μέσα στην ταινία και να προσπαθώ να καταλάβω τι γίνεται.

Ο Μπομπ Ράφελσον, ανέφερε, σε αυτό το φεστιβάλ πως δεν υπάρχει ουσιαστικά ανεξάρτητο σινεμά στις ΗΠΑ και πως αυτό που λέμε «ανεξάρτητο» είναι μια σχολή εκπαίδευσης των νέων σκηνοθετών για το Χόλιγουντ. Συμφωνείτε;

Ναι και όχι. Τον λατρεύω τον Μπομπ αλλά δεν πρέπει να κάνουμε σαρωτικές εκτιμήσεις γιατί πάντα υπάρχει κάτι που μπορεί να έρθει να μας εκπλήξει. Είναι αλήθεια πάντως πως όταν η πρώτη σου ταινία θεωρηθεί πετυχημένη, υπάρχει μεγάλη πίεση από τον ατζέντη σου να αρχίσεις να συναντάς και συζητάς με ανθρώπους του Χόλιγουντ. Όμως αν είσαι δυνατός αρκετά, το ξεπερνάς. Όμως είναι πολύ δύσκολο, σχεδόν ανέλπιδο να νικήσεις το σύστημα. Όταν βλέπω τα καλοκαιρινά μπλοκμπάστερ εντυπωσιάζομαι με τα μεγέθη αλλά δεν είμαι ο Τζέιμς Κάμερον. Αν μου έδιναν να κάνω τον Τιτανικό, πιθανότατα θα ήταν η χειρότερη ταινία.

Η ταινία σας περιέχει πολύ χαρακτηριστικά στοιχεία της κουλτούρας και της ενέργειας της Νέας Υόρκης, ιδιαίτερα του Μανχάταν. Πόσο έχει αλλάξει αυτή η ενέργεια μετά την 11η Σεπτεμβρίου;

Το θέμα με το σύγχρονο πολιτισμό είναι όλα κινούνται πολύ γρήγορα. Όσον αφορά την 11η Σεπτεμβρίου, για δύο περίπου μήνες μετά τα γεγονότα, η ενέργεια και το πνεύμα της πόλης άλλαξαν. Αλλά οι άνθρωποι προχωράμε μπροστά. Όμως υπάρχουν πολλά γεγονότα που δεν έχουν παρουσιαστεί στη διάταξη τους και πιστεύω ότι ως αμερικανοί προσπαθούμε ακόμα να καταλάβουμε πόσο έχει αλλάξει η ζωή μας απ' αυτό που συνέβη.

Πριν την προβολή της ταινίας σας, αναφέρατε ότι νιώθετε τρομοκρατημένος που βρίσκεστε στον τόπο όπου γεννήθηκε το δράμα, στην πατρίδα του Αριστοτέλη. Ποια είναι η σχέση με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα;

Σπούδασα φιλοσοφία για ένα χρόνο πριν στραφώ στον κινηματογράφο. Από τα πρώτα πράγματα που διάβασα στο πανεπιστήμιο ήταν η «Ποιητική» του Αριστοτέλη. Ήταν η πρώτη φορά που άρχισα να σκέφτομαι πάνω στο δράμα και τους κανόνες του. Όταν πηγαίνω πίσω στους προσωκρατικούς και στον Όμηρο, βιώνω πολύ δυνατά, θα έλεγα πρωτόγονα συναισθήματα.

Συνεντεύξεις: Τζένη Παυλίδου

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Δύση / Occident

του Cristian Mungiu (Ρουμανία, 2002)

Με πόσους πιθανούς τρόπους μπορείς να πεις μια ιστορία; Το Occident είναι μια ενδιαφέρουσα άσκηση πάνω στις δυνατότητες της αφήγησης, με ήρωες τρία πρόσωπα, τα οποία εμφανίζονται σε τρεις διαφορετικές πλοκές, που στην ουσία αποτελούν εκδοχές της ίδιας ιστορίας. Όλες έχουν το ίδιο σημείο εκκίνησης: την επίσκεψη σε ένα κοιμητήριο και τον ίδιο χρονικό ορίζοντα: μια βδομάδα από τη ζωή των κεντρικών χαρακτήρων: του Λούσι, της αρραβωνιαστικιάς του, Σορίνα, και της ρομαντικής Μιχαέλα, και διαφορετικά φινάλε. Στις ιστορίες αυτές εισάγονται και άλλες ανδρώπινες φιγούρες που δρουν καταλυτικά στην πορεία που παίρνουν τα πράγματα.

Ο Λούσι και η Σορίνα είναι δύο νέοι της σημερινής Ρουμανίας, μιας χώρας που έχει να υποσχεθεί λίγα για το μέλλον τους και τροφοδοτεί την επιθυμία για φυγή. Όταν μένουν άστεγοι, καταφεύγουν στο νεκροταφείο όπου είναι θαμμένος ο πατέρας της, περιμένοντας ένα σημάδι από τον ουρανό που θα δώσει λύση στο αδιέξοδο τους. Αυτό είναι ένα μπουκάλι το οποίο προσγειώνεται πάνω στο κεφάλι του Λούσι. Ένας καλοσυνάτος Γάλλος τους μεταφέρει στο νοσοκομείο, μόνο που η γνωριμία μαζί του θα αλλάξει τη ζωή τους. Η Σορίνα μετακομίζει μαζί του, βλέποντας τον σαν σανίδα σωτηρίας και ο αρραβωνιαστικός της παλεύει να την ξανακερδίσει πιάνοντας δουλειά σε ένα διαφημιστικό σποτ ως ζωντανό μπουκάλι μπύρας. Στο διπλανό πλατό βρίσκεται η Μιχαέλα που δουλεύει ως κινούμενο τπλέφωνο για μια άλλη διαφήμιση.

Αυτή είναι η πρώτη εκδοχή της ιστορίας του Occident, σε μια ταινία που μοιάζει με παζλ συμπτώσεων ενώ ταυτόχρονα ακολουθεί το ύφος μιας πικρής κωμωδίας για τη μετανάστευση και κυρίως γι' αυτούς που μένουν πίσω. Πατώντας πάνω σε ένα καλογραμμένο σενάριο (το οποίο κέρδισε τον διαγωνισμό του Εθνικού Κινηματογραφικού Κέντρου της Ρουμανίας) και στηριζόμενος κατά ένα μεγάλο μέρος στην οικονομική υποστήριξη των φίλων του, ο σκηνοθέτης ολοκλήρωσε το πρώτο του φιλμ σε 33 μέρες, συμμετέχοντας προσωπικά σε όλα τα στάδια της δημιουργίας του, εκτελώντας χρέη γραμματέας, casting director, κομπάρσου ακόμα και παραγωγού πολλών από τους ήχους που ακούγονται στην ταινία. Ο Μουνγκίου έχει κερδίσει πολλές διακρίσεις σεναρίου για τις μικρού μήκους ταινίες του κι έχει εργαστεί ως βοηθός σκηνοθέτη σε διεθνείς παραγωγές που γυρίστηκαν στη χώρα του, μεταξύ των οποίων και Ο Λοχαγός Κόναν του Μπερτράν Ταβερνιέ.

Τζ.Π.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 14:00

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

Vollgas / Step on it

Sabine Derflinger (Austria, 2002)

Step On It, Austrian director Sabine Derflinger's first feature, is the piercing tale of a woman faced with the challenge of turning her life around, but who is too exhausted to know how or where to begin. All that young single mother Evi wants is a little fun and relaxation. However, she is making irresponsible choices due to the stress caused by her ski resort job - where employees are expected to maintain a daylong "high" state to entertain the guests - and her guilty frustration about having to raise her daughter alone. While six-year-old Paula is cared for by her aunt, Evi ends every workday on the dance floor, drink after drink in her hand, doing anything she can to drive away her loneliness. Too frequently, her isolation sends her off for quick sex at the ski lodge with tourists who treat her like a hospitality perk. Soon enough, though, Evi's body and soul approach their limit and, while the alcohol and recklessness take their toll, Paula begins to lose faith in her mother. Dismayed, Evi makes one last attempt to break free from her dangerous dependencies - but the temptation of a quick fix is difficult to resist and Paula is far too young to be her mother's only real supporter. The film's meticulously choreographed camera work draws us into an intimate relationship with a deeply conflicted protagonist, and Derflinger's acute sense of Evi's struggles is heartbreaking. Henriette Heinze plays Evi with committed intensity, presenting her as all too human in her suffering and her flaws; yet through Heinze's convincing performance we also experience the grim, temporary release that Evi finds at the end of each day. As Paula, Philomena Wolfingseder delicately suggests all the hurt of a little girl forced to become her mother's moral compass. *Step On It* (a reference to the constant, blindly accelerated pace of Evi's lifestyle) turns an account of seasonal work into a sobering examination of the seasons of our lives that can come to early ends. This elaborately conceived and deeply poignant film marks an auspicious start to Derflinger's feature career.

Dimitri Eipides

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Shirin Neshat: 8 short films

Τα έργα της Νεσάτ έχουν λάβει σημαντικές διακρίσεις, όπως το Χρυσό Λιοντάρι στην Μπιενάλε της Βενετίας το 1999 και το πρώτο βραβείο στην Μπιενάλε του Κουάινγκ-τζου το 2000.

Shirin Neshat Retro - Cine Tzon Κασσαβέτης, 10:00

Το απαγορευμένο μάθημα La tarea prohibida

του Χ.Ουμπέρτο Ερμωσίγιο (Μεξικό, 1992)

Η Μαρία δεν ξέρει ότι βιντεοσκοπείται όταν ένας νεαρός την προσκαλεί για να κάνουν πρόβα ενός έργου. Ύστερα από την πρόβα μιας σκηνής «ψευδοσέξ», οι δυο τους κάνουν πραγματικά έρωτα...

Tribute J.H.Hermosillo - Cine Tzon Κασσαβέτης, 11:30

Οι λόγοι της Κίρα-Μια ιστορία αγάπης En kaerlighedstorie

του Όλε Κρίστιαν Μάντσεν (Δανία, 2001)

Η Κίρα και ο Μαντς έχουν μια καλή ζωή, ώσπου η Κίρα πρέπει να νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο. Βγαίνοντας από την κλινική, η Κίρα βάζει τα δυνάτά της να ανταποκριθεί στις προσδοκίες του συζύγου και των παιδιών της.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 12:00

Bellissima

του Αρτούρ Ουρμπάνσκι (Πολωνία, 2001)

Η 15χρονη Μαρία αποβάλλεται από τα καλλιστεία επειδή η μητέρα της τη δήλωσε ως μεγαλύτερη. Αυτό είναι το πρώτο από πολλά επεισόδια που θα κάνουν τη Μαρία να μεγαλώσει πριν την ώρα της.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 14:00

K

του Σότζα Αζάρι (ΗΠΑ/Μαρόκο/Ιράν, 2002)

«Το παντρεμένο ζευγάρι»: ο Ρόμπερτ βρίσκει τον Ν με τη γυναίκα του στο πλευρό του γιου τους που ψυχορραγεί. «Σωφρονιστική αποικία»: ένας εξερευνητής παρακαλείται να σεβαστεί τους κώδικες μιας σωφρονιστικής αποικίας. «Μια αδελφοκτονία»: ο Βέσε δολοφονείται από τον παλιό του φίλο, Σμαρ...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 14:30

Άγριες μέλισσες/Divoke vcely

του Μπόνταν Σλάμα (Τσεχία, 2001)

Ο Κάγια είναι ερωτευμένος με την Μπόζκα. Εκείνη τα 'χει μπλέξει με τον Λάντα, μιμητή του Μάικλ Τζάκσον. Ο Κάγια δεν μπορεί να τον συναγωνιστεί. Και τότε, ο αδελφός του Κάγια επιστρέφει στο χωριό...

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 16:30

Ο λευκός ήχος/Das weisse Rauschen

του Χανς Βάινγκαρτνερ (Γερμανία, 2001)

Ο Λούκας πιάνει στην πόλη ένα διαμέρισμα, πηγαίνει σε πάρτι και γνωρίζει κόσμο. Ανακαλύπτει όμως ότι πάσχει από σχιζοφρένεια. Από κει και πέρα αρχίζει ο αγώνας του με τους δαίμονες του μυαλού του.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 17:00

Γυναικείες φυλακές/Zendan-e zanan

της Μαντζέ Χεκμάτ (Ιράν, 2002)

Όταν σε κάποιες γυναικείες φυλακές της Τεχεράνης γίνεται εξέγερση, οι Αρχές στέλνουν την Ταχερέ να την καταπνίξει. Η Ταχερέ αποκαθιστά την τάξη, έρχεται όμως σε αντιπαράθεση με τη Μίτρα, που έχει καταδικαστεί για το φόνο του πατρίου της.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 19:30

Δέκα/Ten

του Αμπάς Κιαροστάμι (Ιράν/Γαλλία, 2002)

Ο Κιαροστάμι τοποθέτησε μια ψηφιακή κάμερα στο καντράν ενός αυτοκινήτου. Σε 10 ξεχωριστές σεκάνς, καταγράφει απλώς αυτά που βλέπει και ακούει η κάμερα. Άλλες φορές η κάμερα δείχνει την εύπορη, μεσήλικα οδηγό, και άλλες φορές τον επιβάτη.

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 20:00

Κεν Πάρκ/Ken Park

των Λάρι Κλαρκ, Έντουαρντ Λάχμαν

(ΗΠΑ/Ολλανδία/Γαλλία, 2002)

Η ταινία εστιάζει στην ζωή μιας παρέας εφήβων. Ο Σον είναι ο πιο συμβατικός. Ο Τέιτ ξεχειλίζει από οργή. Ο Κλοντ υφίσταται την παρενόχληση του πατέρα του. Η Πίτσεξ φροντίζει τον θρυσκόληπτο πατέρα της, αλλά λαχταρά να είναι ελεύθερη.

Διεθνής Επιλογή - Πλατεία Alpha Odeon 4, 20:00

Κάμερες παντού...

Σ' αγαπούσα για πάντα

Elsker dig for evigt

της Σουζάνε Μπίερ (Δανία, 2002)

Η Σέσιλι κι ο Γιοακίμ πρόκειται να παντρευτούν. Ξαφνικά, όμως, κάτι θα συμβεί και όλα θα αλλάξουν. Η Μαρί κι ο Νίλς έχουν έναν ευτυχημένο γάμο, που δοκιμάζεται σκληρά όταν ο Νίλς ερωτεύεται τη Σέσιλι.

Διεθνής Επιλογή - Cine Tzon Κασσαβέτης, 22:30

Πάτα γκάζι/Vollgas

της Σαρπίνε Ντέρφλινγκερ (Αυστρία, 2001)

Η Έβι, μια νεαρή ανύπαντρη μητέρα, κάθε βράδυ μετά τη δουλειά βρίσκεται στην πίστα, χορεύοντας και πίνοντας για να ξεχάσει τη μοναξιά της. Πολύ συχνά, κάνει ευκαιριακό σεξ με πελάτες του ξενοδοχείου που δουλεύει. Σύντομα, όμως, το σώμα και η ψυχή της Έβι φτάνουν στα όριά τους...

Διεθνής Επιλογή - Π. Ζάννας, 23:00

Μυστικά στο μπάνιο

Intimidades en un cuarto de baño

του Χ.Ουμπέρτο Ερμωσίγιο (Μεξικό, 1989)

Ο Ερμωσίγιο τοποθέτησε την κάμερα «πίσω από έναν καθρέφτη» και κατέγραψε τις ζωές των πρώτων του μέσα από τη συμπεριφορά τους στο μπάνιο.

Tribute J.H.Hermosillo - Πλατεία Alpha Odeon 4, 23:30

Shoja Azari

Η φιλανθρωπία
δεν μπορεί να
σώσει τον τρίτο κόσμο

Ο Ιρανός Shoja Azari από το 1997 με την Σιλβί Νεσάτ έφτιαξαν 8 μικρού μήκους ταινίες-εγκαταστάσεις που παρουσιάστηκαν σε όλο τον κόσμο. Το *K* είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία η οποία ταξιδεύει στον υπόγειο κόσμο του Φραντς Κάφκα.

[...] Μ' ενδιαφέρουν τα ερωτήματα του Κάφκα βασισμένα στο περιβάλλον που δημιουργήθηκε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Δηλαδή το θέμα της καταστροφής της ανθρωπότητας. Το έργο του Κάφκα κινείται γύρω από τις ρίζες και τις αιτίες του πολέμου και ασχολείται με το γιατί διαρκώς επαναλαμβάνουμε τα ίδια λάθη. Νομίζω πως ο κόσμος στον οποίο ζούμε αυτή τη στιγμή ξαναδημιουργεί ένα παρόμοιο δράμα. Αναπόφευκτα έρχομαστε σε επαφή με το επιφανειακό και από κάτω του επαναλαμβάνουν οι μηχανισμοί επανάληψης της τραγωδίας. Η σκέψη του Κάφκα απουσιάζει σήμερα, έτσι ένιωσα απαραίτητο να πάω πίσω. Καθώς ο κινηματογράφος είναι το μέσο που σχετίζεται με πολυάριθμο κοινό ένιωσα ουσιαστικό το να μη δίνουμε προσοχή στα κοινωνικά προβλήματα της εποχής μας και το αίσθημα φιλανθρωπίας απέναντι στον τρίτο κόσμο κάτι που είναι πολύ δημοφιλές. Αξίζει πραγματικά το να πάμε πίσω σε βασικά ερωτήματα τα οποία ο Κάφκα τα θέτει με τον καλύτερο τρόπο. Ο κινηματογράφος πέρα από χώρο διασκέδασης είναι ένα μέσο που προκαλεί τη σκέψη του θεατή γύρω από τα βασικά ερωτήματα τα οποία δυστυχώς σήμερα χάνουν τη σημασία τους. Ο κόσμος του κινηματογράφου φτάνει ταινίες διασκέδασης στη δύση και κοινωνικού ρεαλισμού στην

λαμβάνονται. Γι' αυτό στην ταινία βλέπουμε τους χαρακτήρες να επαναλαμβάνονται στις τρεις διαφορετικές περιόδους κι αυτό είναι μια μορφή μετεμψύχωσης. Μπορείς να αλλάξεις τη θέση σου ως δολοφόνος ή θύμα αλλά λίγο πολύ επαναλαμβάνονται τα ίδια πρότυπα διαρκώς.

Πόσο δύσκολο είναι το μεταφέρει κάποιος ένα κλασικό λογοτεχνικό έργο στον κινηματογράφο;

Ήταν μια μεγάλη απόφαση για μένα να μεταφέρω Κάφκα στην οθόνη. Ωστόσο, η γραφή του Κάφκα είναι πολύ κινηματογραφική. Το ερώτημα βασικά είναι αν θα καταφέρεις να κάνεις δική σου ταινία. Αυτή είναι η πρόκληση. Αν ήθελα να μείνω πιστός στο γραπτό δεν θα το έκανα. Έτσι έκανα τις επεμβάσεις μου και άλλαξα τις ιστορίες. Έμεινα πιστός στη καρδιά του έργου τα αλλά όχι στις λεπτομέρειες.

Σας ενδιέφερε να κάνετε μια ταινία με διαφορετικά επίπεδα αφήγησης;

Αυτή είναι η ομορφιά της γραφής του Κάφκα. Όταν μια ταινία μ' ευχαριστεί με την πρώτη θεώρηση τότε απογοητεύομαι πραγματικά. Αν μια ταινία μένει μαζί μου και υπάρχουν πράγματα που νιώθω πως έχω χάσει την ξαναβλέπω. Η ομορφιά συνίσταται στα διαφορετικά επίπεδα που μπορούμε να κατανοήσουμε ένα έργο τέχνης. Ωστόσο, πιστεύω πως το κοινό του σήμερα προτιμάει μονάχα το fast food.

Συνέντευξη: Χ. Καλλίτης

Ιδιαίτερα φιλική και καλοσυνάτη η μικροκαμομένη Shirin Neshat βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη με τον άντρα της Soja Azari και κέρδισε τη συμπάθεια του συνόλου των επισκεπτών του Φεστιβάλ. Προέρχεται από το χώρο της ζωγραφικής τον οποίο σύντομα εγκατέλειψε για να βρεθεί στη φωτογραφία και στη συνέχεια στο βίντεο και τον κινηματογράφο. Μέσα από το έργο της γίνεται ένας διάλογος της μουσικής με τις εικόνες, της ζωής με το θάνατο, του άντρα με τη γυναίκα, της φύσης με τον άνθρωπο, μέσα από τον απλό λόγο της περιγράφει τις ιδέες που την περιβάλλουν και κάνει τη διανόηση υπόθεση των πολλών. Το έργο της, που επιζητά τη συμμετοχή του θεατή και ποτίζει τη φαντασία του, παρουσιάζεται για πρώτη φορά στον κόσμο στη Θεσσαλονίκη σε κινηματογραφική αίθουσα, η οποία έτσι μετατρέπεται σε εκθεσιακό χώρο.

Shirin Neshat

Μια Ιρανή από τη Νέα Υόρκη

Μπορείτε να μιλήσετε για την τεχνική που ακολουθείτε για την προετοιμασία της δουλειάς σας, η οποία συμπυκνώνεται στη φωτογραφία, το βίντεο και τον κινηματογράφο;

Προέρχομαι από τη ζωγραφική. Κάποια στιγμή τη μίσησα, άρχισα να κάνω φωτογραφίες. Ποτέ δε σπούδασα φωτογραφία. Μετά άρχισα να κάνω βίντεο και ποτέ δεν μαθήτευσα σαν video-artist, το ίδιο έγινε και με τον κινηματογράφο. Δεν πιστεύω πως πρέπει να είμαστε πιστοί σε κάποιο συγκεκριμένο μέσο. Το μέσο βρίσκεται εκεί για να υπηρετήσει την ιδέα και όχι το αντίθετο. Αν προς το παρόν ο κινηματογράφος υπηρετεί το θέμα μου γιατί να μην τον χρησιμοποιήσω; Πειραματίζομαι με αυτή τη διάχυση ανάμεσα στις οπτικές τέχνες και τον κινηματογράφο. Την ιδέα ότι μπορεί κάποιος να διατηρήσει την έννοια της αισθητικής στη ζωγραφική, τη φωτογραφία και τη γλυπτική. Νομίζω πως το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς μου κατέχει αυτή την ποιότητα. Δανείζομαι στοιχεία αφηγηματικά και ψυχαγωγίας από το χώρο του κινηματογράφου. Η δουλειά μου στην υβριδική της μορφή περιέχει ένα σύστημα ολοκλήρωσης από διαφορετικές τεχνικές. Υπάρχει επίσης η ιδέα της χωρογραφίας δεν είμαι χορεύτρια αλλά επιτρέπω στον εαυτό μου να χρησιμοποιήσει την αίσθηση της χορογραφίας. Δίνω στον εαυτό μου μια αίσθηση ελευθερίας του να μετακινούμαι από το ένα μέσο στο άλλο. Δεν νιώθω δεμένη με κάποιο από αυτά. Τώρα με ενδιαφέρει ο κινηματογράφος και το πώς διαχέεται με τις οπτικές τέχνες δεν γνωρίζω τι θα ακολουθήσει στο μέλλον.

Μπορεί ο κινηματογράφος να πλησιάσει το δρόμο των εικαστικών τεχνών; Πιστεύετε πως τη δουλειά σας μπορεί να τη δει κάποιος στην αίθουσα του κινηματογράφου ή σε έναν εκθεσιακό χώρο;

Πρώτα απ' όλα πιστεύω πως είναι πιθανό να πει κάποιος ιστορίες απλά με τη χρήση της εικόνας παρά με τις λέξεις. Νιώθω πολύ άνετα που μπορώ και φτιάχνω ιστορίες με εικόνες χωρίς καθόλου λέξεις. Αυτό είναι σημαντικό να γίνεται στο χώρο του κινηματογράφου για ταινίες που μπορούν να το κάνουν. Γνωρίζω μεγάλους κινηματογραφιστές που χρησιμοποιούν ελάχιστα τις λέξεις και περιγράφουν ιστορίες που μιλούν και πείθουν. Προσελκύομαι ιδιαίτερα προς αυτή την πλευρά του κινηματογράφου. Είναι αλήθεια πως μεγάλο μέρος της δουλειάς μου που συχνά είναι διπλές προβολές (σε διαφορετικούς τοίχους-οθόνες) σχεδιάστηκε για να βιώνεται με ανάγλυφο τρόπο. Συχνά οι ταινίες μου προβάλλονται σε δύο οθόνες, η μία απέναντι στην άλλη. Τα κύματα που λαμβάνει ο θεατής μπορούν να τον συγκινήσουν και να τον ακουμπήσουν σε μια παράξενη θέση η οποία είναι διαφορετική από τη θέση που έχει όταν είναι στον κινηματογράφο όπου είναι σχετικά παθητικός. Μ' ενδιαφέρει να αφαιρέσω αυτή την παθητικότητα από το θεατή και με τα λόγια να τον κάνω κομμάτι του έργου. Έτσι το κοινό με τον τρόπο του μοντάρει την ταινία επειδή δεν είναι δυνατό ν' ακολουθήσει την προβολή ταυτόχρονα σε δύο τοίχους. Έτσι χρειάζεται να πάρει θέση. Αυτήν την κατάσταση δεν

τη βλέπω να συμβαίνει στο συμβατικό κινηματογράφο.

Χρησιμοποιείτε εικόνες αντί λέξεων και στη θέση του προφορικού λόγου μπαίνει η μουσική και η ποίηση.

Για μένα η μουσική αντικαθιστά τους διαλόγους. Σε μία ή δύο ταινίες που χρησιμοποίησα το λόγο μ' ενδιέφερε η μουσική του πέρα από την λεκτική του σημασία. Όπως σε μια όπερα που δεν μπορείς να καταλάβεις τις λέξεις η ουσία και το μήνυμα της ταινίας μου σχεδιάστηκε για να μεταφέρεται μέσω της εικόνας. Η μουσική προσφέρει το συγκινησιακό χαρακτήρα της ταινίας έτσι ουδετεροποιεί την ποιητική του σκοπιά. Καθώς οι ταινίες μου είναι συχνά ισλαμικές ή ιρανικές μέσω της μουσικής δίνεται η δυνατότητα να γίνουν κατανοητές οικουμενικά. Όλοι μας μπορούμε να σχετιστούμε με τη μουσική αλλά δεν μπορούμε να καταλάβουμε όλες τις γλώσσες. Η μουσική είναι κάτι που σπάει τα σύνορα ανάμεσα στους πολιτισμούς.

Πόσο δύσκολο είναι να συγκεντρώσετε τα χρήματα για τη δουλειά σας;

Τα έργα μου αν και συχνά παρουσιάζονται σαν video-art είναι αρκετά σύνθετες κινηματογραφικές παραγωγές, όπως συμβαίνει σε κάθε μεγάλου μήκους ταινία με τη διαφορά ότι είναι μικρού μήκους. Είναι όλες γυρισμένες σε φιλμ 35 ή 16 χιλιοστών. Η δουλειά μου εξυπηρετεί ως έργο τέχνης. Έτσι η πώλησή της ως μιας εγκατάστασης βίντεο στηρίζει τη συνέχειά της. Δουλεύουμε με ιδρύματα και παραγωγούς από τις ΗΠΑ. Συχνά δουλεύω στο Μαρόκο, το Μεξικό, τη Τουρκία και μεταφέρω τα χρήματα που παίρνουμε για να κάνουμε την παραγωγή σε φτωχούς ανθρώπους. Ειδικά στο Μεξικό και το Μαρόκο, όλοι οι ηθοποιοί είναι μη επαγγελματίες και οι κάτοικοι αυτών των περιοχών είναι συνήθως άνεργοι και πολύ φτωχοί. Νιώθω πολύ περήφανη για την προέλευση και τον προορισμό αυτών

“Τα έργα μου αν και συχνά παρουσιάζονται σαν video-art είναι αρκετά σύνθετες κινηματογραφικές παραγωγές, όπως συμβαίνει σε κάθε μεγάλου μήκους ταινία με τη διαφορά ότι είναι μικρού μήκους”

των χρημάτων. Τελικά η δουλειά μου βγάζει τα χρήματά της και είναι αυτάρκης σε αντίθεση με μια ταινία που χρειάζεται διανομή.

Ζείτε στην Αμερική, προέρχεστε από το Ιράν και το έργο σας έχει θέματα από την πατρίδα σας.

Πρέπει να είμαι ρεαλίστρια. Είμαι μια καλλιτέχνηδα που ζει στην εξορία. Μπορείτε να το δείτε με δύο τρόπους. Μπορείτε να νιώσετε πολύ πίκρα γι' αυτό επειδή δεν μπορείτε να δουλέψετε στη χώρα σας κι επίσης μπορείτε να σκεφτείτε πόσο σας εμπλουτίζει το να είστε κάποιος που έχει μια διαπολιτισμική ύπαρξη. Δεν νομίζω πως ζω με πολλά χρήματα και δεν νομίζω πως το ιρανικό στοιχείο θα εξαφανιστεί επειδή δε ζω με το σώμα μου στη γη του Ιράν. Νομίζω πως όλοι όσοι ζούμε στην εξορία παραμένουμε Ιρανοί μέχρι να πεθάνουμε. Η ευαισθησία και το οικοδόμημα είναι εκεί. Ωστόσο, μπορώ να πω πως είμαι μια παγκόσμια καλλιτέχνηδα, δεν ντρέπομαι γι' αυτό. Νιώθω πως η δουλειά μου προέρχεται από την ιδέα της γεφύρωσης των δύο κόσμων. Νομίζω πως ακόμη κι αν πήγα να ζήσω στο Ιράν δεν θα έβλεπα τη δουλειά μου σαν Ιρανή. Η δουλειά μου αντανakλά αυτό που είμαι, το προσωπικό μου παρελθόν και τη γενιά των Ιρανών που χωρίς δική τους επιλογή ζουν μακριά. Νομίζω πως υπάρχει αυτή η αίσθηση της θλίψης που έρχεται με την αίσθηση της έλλειψης κέντρου αλλά ταυτόχρονα ευγνώμωνό το ό,τι είμαι κάποιος στο ενδιάμεσο.

Πώς εξηγείτε το παράδοξο του να φτιάχνετε μια δουλειά η οποία χρηματοδοτείται από τις ΗΠΑ αλλά είναι ενάντια στη πολιτική της;

Νιώθω σπίτι μου τη Νέα Υόρκη και πιστεύω πως όλοι οι αλλοδαποί είμαστε μέρος αυτής της πόλης. Δεν υπάρχει με κανέναν τρόπο η αίσθηση της αποξένωσης που θα μπορούσα να νιώθω αν ζούσα σε μια άλλη πόλη των ΗΠΑ. Το δίλημμα και το ερώτημα κάποιου σαν εμένα που είναι μουσουλμάνο και Ιρανή και ζει στη Δύση κάνοντας μια δουλειά η οποία βλέπεται κυρίως από τους δυτικούς είναι το πως ισορροπείς και αποδέχεσαι τα δύο. Συστηματικά βρίσκω τον εαυτό μου σε μια περιέργη θέση του να θέλει να στηρίξει την κουλτούρα της χώρας μου, τους μουσουλμάνους και τη συνθετικότητα που υπάρχει πίσω από την κληρονομιά μας. Η δουλειά μου κινείται στα στενά όρια μεταξύ του να σκέφτομαι και τα δύο πράγματα. Δηλαδή το καλό και το κακό και στους δύο κόσμους αλλά ποτέ να μην πηγαίνω με τον ένα ή τον άλλο. Είμαι μια Ιρανή που δεν μπορεί να γυρίσει στη πατρίδα της και ταυτόχρονα προσπαθώ να στηρίξω τον πολιτισμό της χώρας μου. Πιστεύω πως οι γυναίκες στο Ισλάμ είναι πολύ δυνατές και όχι όπως τις σκέφτονται οι δυτικοί. Ωστόσο δεν μπορούμε να αγνοήσουμε την πραγματικότητα δηλαδή το ό,τι είναι καταπιεσμένες. Αυτό είναι το είδος της δυαδικότητας με την οποία διαρκώς πραγματεύομαι. Χρηματοδοτούμαι από τις ΗΠΑ αλλά διαφωνώ ριζικά με την εξωτερική τους πολιτική. Αυτός είναι ο τόπος που ζω, γεμάτος από παράδοξα και το ζητούμενο είναι να βρίσκω σε αυτόν την αίσθηση της ειρήνης και του κέντρου.

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλιόσης

43^ο
ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΕΡΤ στηρίζει τον κινηματογράφο

www.ert.gr

One Channel

Dewar's
Always True Cinema
Expressions

43^ο Φεστιβάλ
Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

8-17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002 # www.filmfestival.gr

Τα φώτα σβήνουν...
και ξαφνικά
ένας μαγικός κόσμος ζωντανεύει
μπροστά στα μάτια σας.

**Αληθινές συγκινήσεις
μεγάλου μήκους!**

Κάθε ταινία και μία ξεχωριστή ιστορία.
Κάθε ιστορία
και μία αληθινή δημιουργία γεμάτη μαγεία.
Τη μαγεία του κινηματογράφου...
Ζήστε κι εσείς
τη μαγεία του κινηματογράφου συντροφιά
με το Dewar's.

Dewar's Always you.
Always true.

www.dewars.gr

Χ Ο Ρ Η Γ Ο Σ Β Ρ Α Β Ε Ι Ω Ν Κ Ο Ι Ν Ο Υ

Απολαύστε υπεύθυνα

Παρά λίγο, παρά πόντο, παρά τρίχα

της Στέλλας Θεοδωράκη

Έναν έρωτα που δύσκολα εκφράζεται ζει η Κατερίνα. Εκφράζεται δύσκολα μάλλον γιατί η ίδια δεν ξέρει να μεταδώσει αυτά που έχει μέσα της ή ακόμα πιο απλά φοβάται. Ο φίλος της αισθάνεται να μην καλύπτεται από αυτά που αυτή του προσφέρει. Και η ίδια αντί να προσπαθήσει περισσότερο καταφεύγει σε έναν παλιό της έρωτα που τη διεκδικεί. Κανένας όμως από τους ήρωες δεν τολμάει να παραδεχτεί ο ίδιος πρώτα απ' όλα τα αληθινά του αισθήματα, πόσο μάλλον να τα μεταδώσει. Αποτέλεσμα αυτού είναι σπασμωδικές κινήσεις, συμπεριφορές εντυπωσιασμού. Η Στέλλα Θεοδωράκη προσπαθεί να δώσει μια εικόνα των σημερινών σχέσεων στη μεγαλόουλη, Σχέσεις που δοκιμάζονται, σχέσεις αποξένωσης. Είναι οι άνθρωποι που έχουν αλλάξει ή είναι το περιβάλλον που τους επηρεάζει; Όλα αυτά δίνονται μέσα από έναν μάλλον αφαιρετικό τρόπο με τη μουσική, τους ήχους, τη φωτογραφία, τα συνεχή flash back και τις παράλληλες ιστορίες να διαμορφώνουν αποφασιστικά την ατμόσφαιρα της ταινίας. Και φυσικά την Ιωάννα Τσιριγκούλη να ακροβατεί ανάμεσα στο γνωστό θεατρικό σκηνοθέτη και ηθοποιό Μιχαήλ Μαρμαρινό σε μια από τις σπάνιες κινηματογραφικές του εμφανίσεις και το Δημήτρη Σιακάρα, ενώ σε σύντομα περάσματα εμφανίζονται ο Γιώργος Μιχαλακόπουλος και η Τζένη Ρουσέα.

**Μια ενδοσκόπηση
στις σχέσεις και τις
ανάγκες που δεν
εκφράζονται**

B.P.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον RENAULT, 18:30

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Ε Ι Σ

Ζωγραφίζοντας χαρακτήρες...

Στέλλα Θεοδωράκη, σκηνοθέτις της ταινίας

Μετά από αρκετές ταινίες ντοκιμαντέρ παρουσιάζετε μια μεγάλου μήκους ταινία μυθοπλασίας. Για σας αυτό είναι μια φυσική συνέχεια στη σκηνοθετική σας πορεία;

Ναι, πολύ φυσική, όπως φυσικό υπήρξε και το πέρασμα από τις μικρού μήκους στο ντοκιμαντέρ. Ζούμε σε μια χώρα που δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την κινηματογραφία της, άρα έχουμε λίγες επιλογές για την παραγωγή ταινιών. Το ντοκιμαντέρ είναι πιο εφικτό και ταυτόχρονα συναρπαστικό, όταν υπάρχει προσήλωση στο θέμα. Η φιξίόν για μένα ενέχει μια άλλη πλευρά της πραγματικότητας, που μπορεί να ξεφύγει μέσα από το όνειρο και να πειραματισθεί με διαφορετικά στοιχεία της κινηματογραφικής γλώσσας.

Στο φιλμ συνεργάζεστε τόσο με νέους ηθοποιούς στον κινηματογράφο όσο και με πολύ έμπειρους όπως ο κύριος Μιχαλακόπουλος. Πώς ήταν η συνεργασία μαζί τους;

Κάθε ηθοποιός είναι ένας διαφορετικός άνθρωπος. Συνεπώς φέρει μια διαφορετική άποψη για τη ζωή και για τον τρόπο που προσεγγίζει ένα έργο. Ακριβώς αυτή η διαφορετικότητα κάνει τις σχέσεις με τους ηθοποιούς συναρπαστική. Υπάρχει πάντα το αίνιγμα του τέλους, της υλοποίησης ενός ρόλου που βρίσκεται στο χαρτί. Με άλλους προσεγγίσαμε το ρόλο τους πιο αισθαντικά, με άλλους πιο 'λογικά'. Με όλους όμως υπήρξε ένα δούνε και λαβείν και έκανα προσπάθειες να τους ακούσω περισσότερο, παρά να τους υποδείξω ένα ρόλο άκαμπτο... Θεωρώ συγκινητική τη συνεργασία μου με τον Γιώργο Μιχαλακόπουλο, αισθανόμουν ανακούφι-

ση και αδημονία για τους καρπούς κάθε συνάντησής μας. Η κα Ρουσέα με εξέπληξε με την ευκολία της μπροστά στο φακό, μεταφέροντας στη συνεργασία μας μια αβίαστη οργάνωση, και μια ζεστασιά, κάτι σα βάλαμο που ταίριαζε εξάλλου και στο ρόλο της. Με τους τρεις πρωταγωνιστές (Τσιριγκούλη, Μαρμαρινό-Σιακάρα) η συνεργασία μας ήταν μακρόχρονη και επίπονη, ενίοτε εξαντλητική. Η Ιωάννα ανέλυε, αισθανότανε, αναρωτιότανε, χανότανε

και επέστρεφε πάλι στο ρόλο με μια αυθόρμητη συνήθως προσέγγιση. Η συνεργασία με τον Μιχαήλ έμοιαζε μ'έναν κυβιστικό πίνακα που ξεδιπλώνει όλες τις πτυχές του θέματος. Με το Δημήτρη υπήρχε μια σταθερότητα στην προσέγγιση του χαρακτήρα, μια διεξοδική ανάλυση του τι κάνουμε, και μια προσοχή στις απαλές διακυμάνσεις του ρόλου με ιδιαίτερη λιτότητα και ακρίβεια.

Στην ταινία, ενώ έχει σαν βάση μια ρεαλιστική ιστορία, η σκηνοθεσία είναι περισσότερο αφαιρετική και ενίοτε συμβολική.

Θεώρησα πως μ'αυτόν τον πιο αφαιρετικό τρόπο δημιουργείται ένα περιβάλλον που ευνοεί τα συναισθήματα. Ζωγραφίζει καλύτερα τον εγκλωβισμό των ηρώων σε κάποιες καταστάσεις που τους καθιστούν αδύναμους. Ο λόγος τους έχει απογυμνωθεί από μια επεξηγηματικότητα ή για να γίνουμε σαφείς, έχουν κρατηθεί τα σημεία της δράσης που τονίζουν την συναισθηματική τους φόρτιση και υποδηλώνουν τις αδυναμίες τους.

Δημήτρης Σιακάρας, ηθοποιός

[...] Σε ένα πρώτο επίπεδο πρόκειται για την ιστορία ενός ερωτικού τριγώνου, δύο άντρες, μια γυναίκα. Οι άντρες βρίσκονται σε μια περίοδο κρίσιμη στη ζωή τους, γύρω στα 40. Κατά τη γνώμη μου καταγράφεται, μέσα από τη σχέση αυτών των τριών ανθρώπων, μια απέλπιδα προσπάθεια των ηρώων να επανακτήσουν κάτι από το χαμένο τους παρελθόν, από τη χαμένη τους αθωότητα. Έχουν απωλέσει το χάρισμα του να εκτίθενται. Ο φόβος μας για τους συνανθρώπους μας μας έχει κάνει να περιοριζόμαστε και να περιχαραινόμενα στον ίδιο μας τον εαυτό. Ως εκ τούτου λοιπόν δεν προκύπτει η επαφή. Γι' αυτό και ο τίτλος της ταινίας δηλώνει ακριβώς αυτό, ότι όλα θα συνέβαιναν εάν το timing συνέπιπτε, εάν προέκυπτε. Αλλά δυστυχώς δεν προκύπτει. Ο χαρακτήρας ο δικός μου στην ταινία διεκδικεί αλλά το θέμα είναι

στο πώς διεκδικεί. Έχει απωλέσει την ικανότητα να διεκδικεί μέσα από την ιστορία των πραγμάτων, μέσα από την ουσία των ανθρώπινων σχέσεων. Διεκδικεί με έναν τρόπο που έχει κατακτήσει λόγω επαγγέλματος ή λόγω κοινωνικής υπόστασης.

[...] Το γεγονός ότι η ταινία είναι γυρισμένη με ψηφιακή κάμερα έδωσε τη δυνατότητα στη Στέλλα να επαναλαμβάνει πολλές φορές τα πλάνα, κάτι που δίνει την ευκαιρία να υπάρχει μεγαλύτερη ευρύτητα επιλογών. Αυτό επίσης δίνει στον ηθοποιό τη δυνατότητα να αλλάζει πράγματα κάθε φορά, να προσπαθεί για κάτι καλύτερο, να δοκιμάζει χωρίς να έχει το σγχος μήπως παρεκτραπεί από τις οδηγίες του σκηνοθέτη. Δίνει δηλαδή μια άνεση και μια ελευθερία λειτουργώντας θετικά τελικά για τον ηθοποιό. Και φυσικά το γεγονός οι η Στέλλα επενδύει πολύ στην ερμηνεία του ηθοποιού.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

**Ο Πέτρος Κορέλης μιλά
για την μουσική της ταινίας**

[...] Σε μια ταυτόχρονη δημιουργία, εικόνας και μουσικής, βασισμένης στο σενάριο της Στέλλας Θεοδωράκη υπήρχαν αμοιβαίες ανάγκες και ανησυχίες όσον αφορά την εξέλιξη, το ρυθμό και την κίνηση, την αφαίρεση και την πρόσθεση, το θετικό και το αντίθετο, ώστε να φτάσουμε σε ένα κοινό φιλικό αποτέλεσμα. Το πέρασμα της εικόνας στη μουσική και της μουσικής στην εικόνα έγινε με αμοιβαία ερεθίσματα, επιρροές και εμπνεύσεις. Αν μπορώ να εκφρασώ με λίγα λόγια τα αισθήματα και τα ψυχικά μουσικά γεγονότα της μουσικής μου δημιουργίας, είναι μια σειρά πραγμάτων που θα περιέγραφα ως ένα παιχνίδι αισθηματικών καταστάσεων, πάθους, φόβου, ειλικρίνειας με αγάπη και έρωτα εκφρασμένα με ήχο.

[...] Ο στοχασμός μου ήταν όχι μόνο μια μουσική συνοδεία της εικόνας, αλλά μια γνήσια δημιουργία, που να μπορεί να στέκεται από μόνη της. Να σου δίνει τις ίδιες ακουστικές εντυπώσεις και αισθήματα, κλείνοντας τα μάτια σου να έχεις τις ίδιες γεύσεις.

[...] Ένας βασικός οδηγός βασισμένος στους δύο πρωταγωνιστές, στη γυναίκα και στον αρχαιολόγο, μου έδωσε το ερέθισμα να κρατήσω μια θεματική φόρμα από την αρχή της ταινίας μέχρι το τέλος, με πολλές αντιθέσεις και περάσματα από διαφορετικά στυλ. Το ζενερικ που το λέω πρελούδιο έχει όλα σχεδόν τα στοιχεία για τη μουσική αντίληψη που θα αναπτυχθεί στην συνέχεια. Οι δύο πρωταγωνιστές κρατούσαν το μουσικό ενδιαφέρον για όλες τις αλλαγές και τα περάσματα, είτε ως δυάδα είτε ως μονάδα.

[...] Το δικό μου ζητούμενο από τη μουσική της ταινίας ήταν να περιγράψω ή να παντρέψω όλα αυτά τα ζητούμενα και τις ανησυχίες της σκηνοθετίδας με τις δικές μου ανησυχίες και τα δικά μου ζητούμενα, με ειλικρίνεια και ελευθερία. Μια άλλη αντίληψη αισθήσεων και ψυχολογικών καταστάσεων μόνο με ήχους. [...] Δεν θα ήταν εύκολο να ξεχωρίσω κάποια σκηνή της ταινίας. Θα διάλεγα μάλλον πάρα πολλές. Το ατύχημα, ο χορός, το ζενερικ, τα λουλούδια με το τηλέφωνο, ο φωτογράφος, το μαύρο, τα γενέθλια, ο ανδρικός σκύλος... όπως καταλαβαίνετε για μένα δεν υπάρχει μια σκηνή ή ένα περιστατικό που να ξεχωρίσω, αλλά πολλά, όλη η ταινία. Η ανάγκη της μουσικής μου δημιουργίας είναι αληθινή και βασίζεται σ' όλα τα γεγονότα από τη στιγμή που βασίζεται σε ψυχικές καταστάσεις που εναλλάσσονται από την αρχή μέχρι το τέλος. Άρα δεν υπάρχει καν η ιδέα να ξεχωρίσω καταστάσεις ή στιγμιότυπα γιατί όλα με αφορούν και είναι απαραίτητα κομμάτια της μουσικής δημιουργίας.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Η Μνήμη

του Βασίλη Μαζωμένου

Μια ηθοποιός πάνω στη σκηνή ανασύρει τις μνήμες της, μνήμες λαγνείας, από τους εραστές της. Ένας ποιητής φωτογραφίζεται στην ίδια πάντα γωνιά του γραφείου του με τις αγαπημένες του. Οι δύο τους δε συναντήθηκαν ποτέ. Και οι δύο τους όμως βίωναν με το δικό τους τρόπο τη λαγνεία. Με βάση αυτούς του δύο ανθρώπους, δύο ανθρώπους που δε συναντήθηκαν ποτέ, ο σκηνοθέτης χτίζει την ταινία του και εμπλουτίζει το υλικό του με αρχειακό υλικό ερωτικών ταινιών αλλά και σύγχρονες εικόνες και 3-D animation υλικό, δείχνοντας μας τη δική του άποψη για την ερωτική μνήμη, προσπαθώντας να αναστήσει κι άλλες μνήμες στο φως.

**Ένα ποιητικό
δοκίμιο στα
διώματα του έρωτα**

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 19:30

B.P.

Γιώργος Κολόζης, παραγωγός

[...] Οι αρμοδιότητες ενός παραγωγού στην δημιουργία μιας ταινίας είναι πολλές και σύνθετες. Δυστυχώς στην Ελλάδα σε πολλές περιπτώσεις οι αρμοδιότητες του παραγωγού έχουν καταντήσει να είναι μόνο οικονομικές και αυτές κάτω από τη σιγουριά ενός κρατικού φορέα. Τα τελευταία χρόνια έχει εμφανισθεί ένα νέο είδος παραγωγού, ο οποίος στην ουσία είναι διαχειριστής χρημάτων κάποιου προϋπολογισμού. Καλό αυτό, αλλά δεν αρκεί. Πιστεύω ότι ο παραγωγός πρέπει να έχει άποψη σε όλα τα θέματα της ταινίας. Αυτό δεν σημαίνει παρέμβαση στο δημιουργικό έργο του σκηνοθέτη αλλά ουσιαστική βοήθεια και λύσεις σε όλα τα στάδια της παραγωγής. Με λίγα απλά λόγια χρειάζονται γνώσεις, εμπειρία και αγάπη για τον κινηματογράφο και τους δημιουργούς. Λίγο ρίσκο ακόμα δεν βλέπτε. Σε μια μικρή, δύσκολη και ανταγωνιστική αγορά όπως η δική μας, θαυμάζω τους παραγωγούς που καταφέρνουν να δημιουργήσουν μεγάλες παραγωγές. Δυστυχώς το είδος αυτό βρίσκεται υπό εξαφάνιση.

[...] Οι συνθήκες παραγωγής στην Ελλάδα είναι δύσκολες, σκληρές θα 'λεγα. Πόσο μάλλον στις ανεξάρτητες παραγωγές. Αυτό όμως δεν αφορά το κοινό παρά μόνο τους κινηματογραφιστές. Στη δημιουργία της *Μνήμης* εργάστηκε μια μικρή ομάδα ανθρώπων που είδε σαν πρόκληση την ολοκλήρωση αυτής της ταινίας. Χρησιμοποιήσαμε την πιο σύγχρονη ψηφιακή τεχνολογία αλλά όλα έγιναν χειρονακτικά. Τα προβλήματα από τα οικονομικά μέχρι τα πιο τεχνικά τα αντιμετωπίσαμε σαν πρόκληση και βρήκαμε λύσεις. Το μυστικό ήταν ο ενθουσιασμός και οι καλές σχέσεις που είχαμε μεταξύ μας. Ίσως και ο ρομαντισμός μας...

[...] Εκτιμώ το Βασίλη και το έργο του. Κάνει με πάθος και γνώση έναν ιδιαίτερο κινηματογράφο. Έτσι αποφάσισα να κάνω αυτή την ανεξάρτητη παραγωγή. Μέσα από την περιπέτεια της παραγωγής γνώρισα καλύτερα το Βασίλη, τον αγάπησα περισσότερο για το πάθος του, τον ενθουσιασμό και την ευαισθησία του. Ήταν μια δημιουργική συνεργασία που κράτησε ένα χρόνο. Η ταινία τέλειωσε, είναι μια καθαρά ανεξάρτητη παραγωγή και αυτό το θεωρώ ήδη μια επιτυχία. Ελπίζω η *Μνήμη* να αρέσει και στο κοινό του Φεστιβάλ. Εμείς πάντως ετοιμάζουμε την επόμενη ταινία μας.

WORK IN PROGRESS

Σπιριτόκουτο

του Γιάννη Οικονομίδη

Το οικογενειακό μακελειό με πρωταγωνιστή τον Δημήτρη, ιδιοκτήτη καφετέριας, δεν αργεί να ξεσπάσει, και σε μια μέρα μέσα όλα τινάζονται στον αέρα. Το διαμέρισμα στον Κορυδαλλό, μετατρέπεται σε πεδίο μάχης, η βία χτυπάει κόκκινο, τα πρόσωπα μπαινοβγαίνουν στο «σπιριτόκουτο» με τη θερμοκρασία της απόγνωσής τους. Η σύζυγος, Μαρία, τα παιδιά-λουλούδια, το υπόλοιπο σκυλολόι, όλοι εναντίον όλων, και στη μέση ο φωνακλός pater familias. Καθώς έρχεται η νύχτα, η «αγία ελληνική οικογένεια» πάει στο διάολο. Ο δεύτερος γύρος αρχίζει, η κτηνωδία σερβίρεται σε ακόμα μεγαλύτερες δόσεις και η πτώση του Δημήτρη μοιάζει να μην έχει τέλος...

Ο Γιάννης Οικονομίδης γεννήθηκε στη Λεμεσό, το 1967. Σπούδασε κινηματογράφο στην Αθήνα. Έχει κερδίσει δύο φορές το πρώτο βραβείο καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας (Σταδιακή βελτίωση του καιρού, Μόνο μυρίζοντας γιασεμί). Το *Σπιριτόκουτο* είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Πλατεία Alpha Odeon 4, 00:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Στα όρια της λαγνείας...

Βασίλης Μαζωμένος, σκηνοθέτης της ταινίας

Η ταινία σας είναι ένα έργο για τη μνήμη, για τη μνήμη των ερωτικών συναισθημάτων, του πόθου, της λαγνείας. Είναι πράγματι έτσι;

Η μνήμη είναι το απαραίτητο υλικό της Ύπαρξης, για να μην απονεκρωθεί εντελώς - ιδιαίτερα στην «καλωδιακή εποχή μας» - ο σύνθετος κόσμος του Ασυνειδήτου. Η ταινία *Η Μνήμη* κινείται στα δυσδιάκριτα όρια ανάμεσα στην πραγματικότητα δύο προσώπων που είναι έγκλειστα στη λαγνεία και στη δική μου, που βυθίζομαι συχνά στον υγρό κόσμο των επιθυμιών για να γευτώ ένοχα τους απαγορευμένους τους καρπούς. Ο χρόνος της ταινίας δεν είναι ο στενά ημερολογιακός χρόνος του παρελθόντος. Όπως ακριβώς και οι επιθυμίες γεννιούνται, πεθαίνουν και ανασταίνονται έξω από το Χρόνο, γι αυτό και στον Έρωτα η Αιωνιότητα νικά τη Ματαιότητα. Εσκεμμένα, στην ταινία η λάγνα ηθοποιός είναι ένθεη, ενώ ο νάρκισσος ποιητής άθεος. Δυο κόσμοι ίδιοι και διαφορετικοί ταυτόχρονα, που συναντιούνται μόνο στην... κοιλάδα των επιθυμιών για τον Άλλον.

Τελικά η μνήμη βοηθά στην ισορροπία του ανθρώπου;

Απευθύνετε την ερώτηση σε ένα «ανισόρροπο», με την έννοια ότι δεν αρέσκεται και επομένως δεν προσαρμόζεται στην πραγματικότητα του μέσου δυτικού ανθρώπου. Η ισορροπία του καθενός - στην εποχή των ψυχοφαρμάκων - ελέγχεται κλινικά. Για τις νεότε-

ρες γενιές, που εκτός φωτεινών εξαίρεσεων, έχουν μερική ή πλήρη άγνοια της ιστορικής και πνευματικής διαδρομής του Ανθρώπου, η μνήμη ανασύρεται από νόμιμους ή παράνομους κόμβους του διαδικτύου.

Στην ταινία βλέπουμε σκηνές από παλιές ερωτικές ταινίες, ντοκιμαντερίστικές εικόνες, 3D animation, θέατρο, φωτογραφίες. Πώς έγινε η επιλογή αυτών των εικόνων. Οι εικόνες γέννη-

σαν την ταινία ή σ' αυτές οδηγηθήκατε μετά προκειμένου να εκφράσετε αυτά που θέλατε να πείτε;

Τα υλικά της ταινίας *Η Μνήμη* είναι εκείνα που καθορίζουν λίγο - πολύ και τις υπόλοιπες φιλικές μου εργασίες. Με τη διαφορά ότι παραλλάσσονται ανάλογα στο θέμα και στην αισθητική έκφραση που κάθε φορά επιλέγω. Σας υπενθυμίζω ότι *Το Χρήμα* υπήρξε η πρώτη 3D Animation μεγάλου μήκους ταινία στην Ευρώπη, ενώ το σύνολο της δουλειάς μου καθορίζεται από τη μίξη στοιχείων διαφορετικών, με προεξέχοντα τα επίκαιρα επικοινωνιακά και τα τρισδιάστατα ειδικά εφέ. Η επιλογή των εικόνων, όπως την ονομάσατε, δεν γεννά ποτέ μια ταινία μου. Παρ' όλα αυτά στον αρχικό σενναριακό σχεδιασμό εισβάλλουν καινούργια στοιχεία που εμπλουτίζουν το υλικό μου και υποτάσσονται σε μια αυστηρή αφηγηματική λογική. Διαφορετικά, με μια δεύτερη σκέψη αποβάλλονται από αυτό, αν κριθεί ότι συσκοτίζουν το τελικό αποτέλεσμα και εμποδίζουν την απαραίτητη διαύγεια του.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρηγάς

Είναί μια Ελληνίδα που μεγάλωσε στην Αλεξάνδρεια, τόπο που μετά από πολλά χρόνια επισκέπτεται με τη μεγάλη πια κόρη της Νίνα. Η τελευταία μαθαίνει για μια παλιά ερωτική ιστορία της μητέρας της και της ζητάει να της τη πηγή. Οι αναμνήσεις σιγά σιγά ξυπνούν αλλά οι αναμνήσεις δε λένε πάντα την αλήθεια. Η μητέρα της της κρύβει πράγματα, πράγματα που σιγά σιγά ξεδιπλώνονται και αποκαλύπτουν την πραγματική διάσταση των πραγμάτων. Ταυτόχρονα η Νίνα ζει τη δική της ερωτική ιστορία και αν και δισταγμό στην αρχή, παρασύρεται. Η μνήμη και το ψέμα είναι αυτά που κυριαρχούν ουσιαστικά σε αυτήν την κατά βάση ερωτική ιστορία. Ψέματα που τα απορροφεί μια λανθάνουσα μνήμη. Ψέματα που κρατούν τους ανθρώπους απόσταση. Ταυτόχρονα όμως και μοναδική ευαισθησία και αγάπη που βοηθά. Η Μαρία Ηλιοῦ διαχειρίζεται μια πολυεθνική συμπαραγωγή προσφέροντας μας στην Αλεξάνδρεια του 1950, ιδανικό τόπο για να εκθέσει το ρομαντισμό και την ευαισθησία του υλικού της.

B.P.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 11:30

Ο Ludovico Einaudi μιλά για την μουσική της ταινίας

Πρωτοσυνάντησα τη Μαρία Ηλιοῦ, πολύ πριν αρχίσω να γράφω τη μουσική της ταινίας της. Πάνω από ένα χρόνο, πριν απ' την αρχή των γυρισμάτων, η Μαρία μου έδωσε να διαβάσω την ιστορία της, και εγώ την ερωτεύτηκα αμέσως. Έτσι, δέχτηκα με μεγάλο ενθουσιασμό να πάρω μέρος στην ταινία και σχεδόν χωρίς να το σκεφτώ έγραψα αμέσως μερικά θέματα, τα θέματα που το σενάριο με είχε εμπνεύσει. Μετά τα γυρίσματα συναντήθηκα με τη Μαρία στο Μιλάνο και της έπαιξα στο πιάνο αυτά που είχα κάνει κι αμέσως καταλάβαμε πως είχαμε σχεδόν όλα αυτά που χρειαζόμασταν. Η μουσική του «έρωτα», της «αγωνίας» της «ανάμνησης», για τις οποίες είχαμε τόσο πολύ μιλήσει στις συναντήσεις μας στο Μιλάνο, την Αθήνα και τη Ρώμη, ήταν εκεί, κάτω από τα δάχτυλά μου, έτοιμη να ηχογραφηθεί...
Από το σημείωμα του soundtrack της ταινίας.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΨΕΜΑΤΑ

Ερωτικά Μυστικά και Ψέματα

Μαρία Ηλιοῦ, σκηνοθέτης της ταινίας

αφήγηση της ταινίας σας στηρίζεται στη μνήμη και στο ψέμα. Πως συνδέονται τα δυο στην ταινία;

Η ταινία για τον έρωτα ανάμεσα σε ψέματα και αλήθειες, θα μπορούσε να είναι ο υπότιτλος της Αλεξάνδρειας. Ενώ η ταινία είναι «ερωτική» μια που το σημαντικότερο μέρος της ιστορίας εκτυλίσσεται το 1950, το θέμα της είναι σύγχρονο. Έχει να κάνει με τα ψέματα που έχουμε στον εαυτό μας, όχι τα λογικά αλλά τα συναισθηματικά ψέματα, αυτά που απασχολούν το σύγχρονο άνθρωπο, τα ψέματα που ανακάλυψε ο 20ος αιώνας μέσω της ψυχολογίας. Πρόκειται για την τάση να ωραιοποιεί κανείς τα πράγματα, όταν δυσκολεύεται ν' αντιμετωπίσει την αλήθεια. Γύρω απ' αυτό το θέμα είχα «χαισμένη» η ταινία. Γύρω απ' τα ψέματα που έχουμε σε σχέση με την ερωτική της ιστορία με τον Albert, ψέματα απ' τα οποία την απελευθερώνει η κόρη της, η Νίνα. Το πως λειτουργεί η μνήμη είναι κάτι που με γοήτευε πάντα στη ζωή μας, στο σινεμά, στη λογοτεχνία. Μια γεύση, ένας ήχος που σε πάει πίσω, που «σπάει» τη ρεαλιστική σχέση με το χρόνο, που φέρνει στο προσκήνιο ένα νέο καθαρά «υποκειμενικό», «ψυχολογικό» χρόνο θα έλεγα. Είναι μέσω της διαδικασίας της μνήμης, που βγαίνουν το ένα ψέμα μετά το άλλο στην ε-

πιφάνεια και σιγά, σιγά κομματάκια της αλήθειας. Δεν είναι τυχαίο που τα γυρίσματα έγιναν στην Αλεξάνδρεια. Ο Ντάρρελ γράφει πως η Αλεξάνδρεια είναι η «πρωτεύουσα της μνήμης».

Στα γυρίσματα τόσο ως προς τους ηθοποιούς όσο και ως προς τους τεχνικούς συνυπήρχαν άνθρωποι από πολλές χώρες. Πώς ήταν η εμπειρία σας σ' αυτήν την πολυεθνική συμπαραγωγή; Άλλοτε ήταν δύσκολο, άλλοτε πάρα πολύ ενδιαφέρον και γοητευτικό. Μιλούσαμε αναγκαστικά διαφορετικές γλώσσες, συνεργαστήκαμε μ' ανθρώπους από τέσσερα κράτη και από τρεις διαφορετικές θρησκείες. Πιστεύω πως η ταινία κέρδισε πάρα πολλά πράγματα από τους συνεργάτες της και από τις διαφορετικές «πολιτισμικές βαλίτσες τους». Χωρίς να το έχουμε προσχεδιάσει, τελικά οι συνεργάτες προέρχονται από τις ίδιες εθνικότητες που ζούσαν στην Αλεξάνδρεια το 1950, απ' τις ίδιες εθνικότητες των ηρώων της ταινίας μας.

Ήταν σα να επαναλάβαμε την ιστορία που εκτυλίσσεται σε δεύτερο επίπεδο στην ταινία τον κοσμοπολιτισμό του '50 στον τρόπο με τον οποίο τη φτιάξαμε.

Η ταινία σας έχει ήδη δοκιμαστεί στο κοινό καθώς και σε άλλα διεθνή φεστιβάλ. Ποια ήταν η ανταπόκριση που εσείς εισπράξατε και τι προσδοκίες έχετε από το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης;

Η ανταπόκριση ήταν εξαιρετική και απ' το κοινό στην Ελλάδα αλλά και στα διεθνή φεστιβάλ που συμμετείχε η ταινία. Κερδίσαμε τέσσερα βραβεία στην Ισπανία, την Αμερική, τη Γερμανία και τη Βραζιλία. Το πιο σημαντικό είναι το Α' Βραβείο καλύτερης ταινίας (στην κατηγορία romance) στο 35ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Houston. Επίσης καλά κινούνται οι διεθνείς πωλήσεις. Ως προς το Φεστιβάλ, είναι περίεργο και ανorthodoxo να δείχνεις στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης την ταινία σου ένα χρόνο μετά την έξοδό της στις αίθουσες! Ελπίζω ο νόμος που συνδέει αναγκαστικά τα κρατικά βραβεία με το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ν' αλλάξει σύντομα. Πάντως είναι πάντα μεγάλη χαρά να δείχνεις τη δουλειά σου, τη δουλειά των συνεργατών σου, όταν νιώθεις πως έγινε χωρίς «εκπτώσεις».

Michelle Valley, ηθοποιός

[...] Σε αυτή τη δουλειά, ήταν πολύ σημαντικό να πιάσω την ατμόσφαιρα και τη συναισθηματική αναφορά που είχε η Μαρία σε σχέση με το συγκεκριμένο χώρο και την εποχή, μια που εγώ δεν είχα τέτοια βιώματα παρά μόνο λογοτεχνικές αναφορές. [...] Έγινε κάτι που μου αρέσει πολύ... Να μπορώ να χρησιμοποιώ την πραγματικότητα για τη μυθοπλασία, όταν τα δυο συναντιούνται αναπόφευκτα. Πήγαίνα στην Αλεξάνδρεια για γύρισμα τις Δευτέρες, κατευθείαν από την απογευματινή παράσταση της Κυριακής στο αεροδρόμιο, και τα ξεμερώματα της Τρίτης πάλι πίσω στην Αθήνα. Ακολουθώντας, λοιπόν, αυτό το αναγκαστικό πρόγραμμα, δεν μπόρεσα να γνωρίσω την πόλη, να μάθω τα μέρη, να εγκλιματιστώ. Ήμουν στην πραγματικότητα ξένη ως προς τον τόπο, όπως η Έλενα στην ταινία νιώθει ξένη στην Αλεξάνδρεια. Αυτό το τυχαίο, πραγματικό γεγονός, μ' έβαλε και αυτό στην ιστορία της ταινίας. Είναι όμορφο όταν συμβαίνουν τέτοιες συμπτώσεις.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

ΜΙΛΟΥΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Ανδριανός Νούλας

για την ταινία Η Μνήμη

Από τις πρώτες σκηνές της Μνήμης φαίνεται κανείς αντιμέτωπος με την φιλοσοφία του δημιουργού της να συνδέσει το συνειδητό με το ασυνείδητο, να κατανοήσει και να περιγράψει λεπτομερώς τις διάδους επικοινωνίας δύο γεωμετρικά αντεστραμμένων κόσμων, να ερμηνεύσει στο βαθμό που αυτό είναι δυνατό τις συνθήκες γέννησης, διατήρησης ή ελπίδας αυτών των διόδων, παραμένοντας ταυτόχρονα πιστός στους κανόνες που απαιτεί η ολοκλήρωση ενός στιβαρού κινηματογραφικού κόσμου.

Αλέξης Σταμάτης

για την ταινία

Παρά λίγο, παρά πόνο, παρά τριχά

Οι ήρωες της ταινίας στο χρόνο (φιλικό αλλά και πραγματικό) που έχουν για να διαχειριστούν τα γεγονότα της ζωής τους, αποτυγχάνουν. Όλα περνάνε γύρω τους ξόφωλτα. Ναι, προσέρχονται στο ραντεβού, αλλά η συνάντηση γίνεται λίγο πιο νωρίς, λίγο πιο αργά. Ο χρόνος δεν συνωμοτεί ποτέ υπέρ τους. Η σύμπτωση των στιγμών, απαραίτητη για να ριζώσει η διάρκεια, δεν έρχεται. Και η ένωση, εκεί που πάει να συμβεί, διακόπτεται, διαλύεται κι εξαερώνεται. Η ευτυχία διαρκώς αναβάλλεται, μετατίθεται. Αιτία, ο φόβος, η αρρώστια της εποχής, που δεν είναι πια τόσο φόβος σωμάτων, αλλά φόβος ψυχών, φόβος έκθεσης, φόβος του άλλου. Στην ουσία, φόβος του ίδιου μας του εαυτού.

Φαίδων Ταμβακάκης

για την ταινία Αλεξάνδρεια

Η αναδημιουργική δουλειά, η ανάπλαση μιας εποχής, μιας πόλης, που ειδικά για την Αλεξάνδρεια έχει ξαναδοκιμαστεί, παρ' ότι έγινε με σχεδόν επιστημονική επιμέλεια, δεν επισκίασε το δημιουργικό μέρος. Φυσικά στο ερώτημα: «Είναι η Αλεξάνδρεια της Ηλιοῦ η Αλεξάνδρεια του '50;» η απάντηση είναι: Όχι. Ας μην ξεχνάμε ότι η Αλεξάνδρεια ποτέ δεν υπήρξε αντικειμενικά. Υπάρχουν τόσες Αλεξάνδρειες όσες και Αλεξανδρινοί και αντίστοιχα δε θα βρεθεί Αλεξανδρινός να παραδεχτεί ότι η Νταρέλ ή ο Τσίρκας ή ο Καβάφης ή η Ηλιοῦ, εν προκειμένω, αποδίδουν την «πραγματική» Αλεξάνδρεια. Η Αλεξάνδρεια πολύ περισσότερο από άλλους μαγικούς τόπους είναι καθρέφτης των δημιουργών.

Νίκος Παναγιωτόπουλος

για την ταινία Θα το μετανιώσεις

Το Μαρράκι —η πρόωρα μαραμμένη ηρωίδα της με το αντιηρωικό όνομα— διασχίζει την πλατεί της πόλης στην οποία γεννήθηκε και μεγάλωσε κρατώντας παραμάσχα ένα συρτάρι που χρειάζεται επείγοντως επιδιόρθωση. Ένα στραβοπάτημα και ένα κακοκαρφωμένο τακούνι αρκούν για να σωριαστεί φαρδιά πλατιά στο πλακόστρωτο —κι όχι απλώς να σωριαστεί, αλλά να μείνει εκεί, ανήμπορη να σηκωθεί, καταπλακωμένη λες απ' όλα όσα βάραιναν, χρόνια τώρα, τους αδύνατους ώμους της... Ίδου ένα αφηγηματικό τέχνημα αντάξιο του ονόματος της ηρωίδας!

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ

ΚΕΝΤΡΟ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

παρόν!

1974-2002. ΤΟ «ΚΕΝΤΡΟ» ΔΗΛΩΝΕΙ ΠΑΡΟΝ ΣΤΗ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ
ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΕΣ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269 e-mail: info@gfc.gr

www.gfc.gr

Οι ταινίες του μιλούν για την ανατροπή, για την αποκάλυψη του ψέματος, για την αλλαγή της κοινωνίας, ως προϋπόθεση για την ελευθερία και την ευτυχία του ατόμου, για την ταραχή, για την απουσία ισορροπίας (προσωπικής και κοινωνικής), για τις στιγμές πριν την εξέγερση... Οι ήρωες των ταινιών του εξεγείρονται ενάντια στο κλίμα ασφυξίας ή καταπίεσης που τους περιβάλλει και σιγά-σιγά φθάνουν σε κάποιου είδους αυτογνωσία, κατακτώντας έτσι την ελευθερία τους. Το σκηνοθετικό ύφος του Marco Bellocchio ορίζεται από το υπονοούμενο, το ευμετάβλητο, το διφορούμενο. Στις γραμμές που ακολουθούν κάποιες ορισμένες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις για το έργο του, και όχι μόνο.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Η ταινία *L'ora Di Religione* που στην Ελλάδα και σ' όλο τον κόσμο προβάλλεται με τον τίτλο *Το Χαμόγελο της Μητέρας μου* δεν είναι μια ταινία ειδικά ενάντια στη θρησκεία. Κατά μια ευρύτερη έννοια είναι ενάντια σ' αυτό που αποκαλούμε θρησκευτική σκέψη. Αυτού του είδους την σκέψη πολύ συχνά τη συναντούμε σε λαϊκούς, σε κοσμικούς, σε άθεους, σε ανθρωπίνους που δεν έχουν σχέση άμεση με την θρησκεία. Για μένα, αυτή η διάσταση της θρησκευτικής σκέψης είναι πολύ επικίνδυνη. Ο αθεϊσμός δεν πρέπει να μένει μόνο στα λόγια, αλλά θα πρέπει να 'ναι μια καθημερινή πρακτική στην ζωή. Αυτός που βλέπει την ζωή με όρους καλού-κακού, εκφράζει μια θρησκευτική σκέψη -άσχετα με το αν πιστεύει ή όχι, αν δηλώνει άθεος. Αυτός που δεν πιστεύει ότι οι άνθρωποι μπορούν να αλλάξουν, ότι ο κόσμος μπορεί να αλλάξει, αυτός είναι μοιρολάτρης, έχει μια αντίληψη για την ζωή φεταλιστική: και αυτό είναι μια μορφή θρησκευτικής σκέψης.

Μεγάλοι σκηνοθέτες, όπως ο Kubrick, ο Lynch, που πιστεύουν στο μεγάλο Κακό, αυτοί έχουν μια θρησκευτική διάσταση στις ταινίες τους. Περισσότερο από τις συγκεκριμένες θρησκείες, για μένα το πιο αρνητικό είναι η θρησκευτική σκέψη ανεξάρτητα από τις θρησκείες. Κάθε μορφή προκατάληψης - π.χ. οι δεισιδαιμονίες - είναι θρησκευτική σκέψη. Πολλοί άνθρωποι της αριστεράς είναι πολύ δεισιδαίμονες, άρα είναι θρησκευόμενοι.

Αυτό που μ' ενδιαφέρει είναι να ανακαλύψω στον εαυτό μου -ακόμα και σε μένα που είμαι άθεος-, αν υπάρχει και σε ποιο βαθμό η θρησκευτική διάσταση. Είμαι βέβαιος ότι υπάρχει μέσο σ' όλους μας. Είναι μια αντιμετώπιση, που έχουμε προς τους άλλους, προς την ζωή, προς την ιστορία. Ο κόσμος συνήθως δεν προβληματίζεται γι' αυτήν.

ΕΚΛΕΚΤΙΚΕΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ

Με την ταινία *Οι Γροθιές στην Τσέπη* (*I pugni in Tasca*, 1965) προσθάνομαι πλέον απόμακρος: έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που τη γύρισα. Όμως από την άλλη αισθάνομαι ότι, κατά κάποιο τρόπο, η τελευταία μου ταινία *Το Χαμόγελο της Μητέρας μου* (*L'ora Di Religione/ Il Soriso Di Mia Madre*) συναντά την πρώτη ταινία μου. Και έτσι κλείνει ένας κύκλος. Υπάρχει μια ισχυρή σχέση ανάμεσα στην πρώτη και την τελευταία μου ταινία. Θα μπορούσε κάποιος να στοχασθεί πάνω στην σχέση αυτών των δύο ταινιών. Να βρει τα κοινά τους σημεία, αυτά που τις συνδέουν. Π.χ. υπάρχει και στις δύο ταινίες η δολοφονία της μητέρας. Είναι τελείως διαφορετικές ως ται-

Marco Bellocchio

“Η εξέγερση πρέπει να 'ναι εγγενές στοιχείο στο έργο κάθε καλλιτέχνη. Η εξέγερση θα πρέπει να χαρακτηρίζει κάθε καλλιτέχνη: πρέπει να 'ναι η στάση ζωής του”

νίες, ωστόσο υπάρχουν μεταξύ τους δυνατές αναλογίες. Το θέμα της τελευταίας ταινίας επαναφέρει, επανασυνδέει ή συνεχίζει την θεματική της ταινίας *Οι Γροθιές στην Τσέπη* (*I Pugni in Tasca*), που ακόμα και σήμερα αρέσει στους νέους, τους εντυπωσιάζει. Και αυτό με κάνει πολύ χαρούμενο.

ΚΛΑΣΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η εκπαίδευσή μου και η διαμόρφωσή μου είναι θεατρική. Αυτό που προσπάθησα να κάνω, όταν πλησίασα τα μεγάλα έργα του θεάτρου (αναφέρεται στα θεατρικά έργα του Τσέχωφ, Πιραντέλλο, και Κλάιστ που έχει διασκευάσει) είναι να συλλάβω τον κινηματογραφικό τους πυρήνα και αυτόν τον πυρήνα να τον μεταδώσω με εικόνες. Σχεδόν ποτέ δεν εργάστηκα στο θέατρο, γιατί αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Όμως μ' ενδιαφέρει να χρησιμοποιώ συγκεκριμένα θεατρικά έργα για να τα μεταφέρω στο σινεμά.

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Αγαπώ τους ηθοποιούς. Ίσως επειδή και εγώ ήθελα να γίνω ηθοποιός. Όμως απέτυχα σ' αυτήν την επιδίωξή μου. Γι' αυτό τους αγαπώ. Άρχισα σαν ηθοποιός αλλά μετά πέρασα στην σκηνοθεσία.

Οι ηθοποιοί συνήθως χρησιμοποιούν την μέθοδο του Στανισλάφσκι. Εγώ όμως δουλεύω μ' ένα πιο συγκεκριμένο τρόπο. Δουλεύουμε πάνω στο κείμενο. Δεν μιλάω πολύ στους ηθοποιούς. Μετά, όταν κάποιος ηθοποιός συλλάβει τον πυρήνα του ρόλου, τότε μπορεί να προχωρήσει μόνος του.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ

Είναι μια ταινία που αφορά την απαγωγή και την δολοφονία του Άλτο Μόρο (σ.τ.σ. Ιταλός πολιτικός που δολοφονήθηκε από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες). Είναι ένα γεγονός που έγινε στο παρελθόν, πριν 25 χρόνια. Σήμερα η συζήτηση περί τρομοκρατίας γίνεται με τελείως διαφορετικούς όρους απ' ότι στο παρελθόν. Όμως αυτά τα γεγονότα, η τραγωδία που συνέβη, μ' άγγιξε πάρα πολύ, παρόλο που τότε ήμουν εκτός πολιτικής. Ήταν μια πρόταση για ταινία που μ' έγινε και αποφάσισα να την κάνω μ' έναν τελείως προσωπικό τρόπο. Δεν θα ήθελα να μιλήσω περισσότερο γι' αυτήν. Θα αρχίσουμε γυρίσματα αρχές Ιανουαρίου.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Ρετροσπεκτίβα Marco Bellocchio

Ερρίκος Δ' / Enrico IV

(Ιταλία, 1984)

Μετά από μια πτώση του από το άλογο, στη διάρκεια μιας γιορτής μεταμφιεσμένων, ένας νεαρός αριστοκράτης τρελαίνεται. Πιστεύει ότι είναι ο γερμανός αυτοκράτορας

Ερρίκος Δ' και κλείνεται σ' ένα κάστρο, όπου ζει σαν να βρίσκεται στον 11ο αιώνα, περιτριγυρισμένος από υπηρέτες και ακολουθώντας ντυμένους με ρούχα της εποχής εκείνης, και όπου ο τρόπος ζωής παραπέμπει ακριβώς στο Μεσαίωνα. Κάποια στιγμή, φτάνει μια ομάδα συγγενών και φίλων μαζί μ' έναν νευροψυχίατρο, με την πρόθεση να του προκαλέσουν ένα σοκ και να τον επαναφέρουν στην πραγματικότητα...

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 12:00

Ο πρίγκιπας του Χόμπουργκ Il principe di Homburg

(Ιταλία, 1997)

Παραμονή μιας κρίσιμης μάχης, ο νεαρός πρίγκιπας υπονομεύει στον κήπο του κάστρου, χαμένος στις ονειροφαντασίες του. Την άλλη μέρα, δεν υπακούει στις διαταγές και επιτίθεται στον εχθρό πριν από την καθορισμένη ώρα. Παρ' όλο που η νίκη του στρατού οφείλεται σ' αυτήν ακριβώς την ενέργειά του, ο Εκλέκτορας τον οδηγεί στο στρατοδικείο για ανυπακοή και ο Χόμπουργκ καταδικάζεται σε θάνατο. Τρομοκρατημένος, ο πρίγκιπας εκλιπαρεί να του δοθεί χάρη, αλλά όταν ο Εκλέκτορας υποχωρεί και του χαρίζει τη ζωή, εκείνος έχει αλλάξει γνώμη: απαιτεί να εκτελεστεί η ποινή αφού διακυβεύεται η στρατιωτική του τιμή. Τα πάντα κρέμονται από μία κλωστή...

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Φίντα Λιάνα, 17:00

Το χαμόγελο της μητέρας μου L'ora di religione- Il sorriso di mia madre

(Ιταλία, 2002)

Ο ζωγράφος Ερνέστο Μπονταφουόκο μαθαίνει ξαφνικά ότι όλη η υπόλοιπη οικογένειά του (αδελφία, θείες, συγγενείς) έχει αρχίσει εδώ και χρόνια μια διαδικασία αγιοποίησης της μητέρας του από το Βατικανό. Ο Ερνέστο, που είναι άθεος, δέχεται μια πρόσκληση να πάει στο Βατικανό για να «καταθέσει» γύρω από την υπόθεση της μητέρας του, η οποία δολοφονήθηκε από τον ψυχωτικό αδελφό του, Ετζίντιο. Στο μεταξύ, ο γιος του, Λεονάρντο, που ζει με τη μητέρα του, με την οποία ο Ερνέστο βρίσκεται σε διάσταση, αναρωτιέται αν -όπως του έχει πει η δασκάλα των θρησκευτικών στο σχολείο- ο Θεός είναι παντού, και δέτει στον πατέρα του το ερώτημα που τον απασχολεί.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, OLYMPION RENAULT, 19:30
Η ταινία προβάλλεται παρουσία του Marco Bellocchio

Marco Bellocchio

- Μελέτες και προσεγγίσεις πάνω στη ζωή και το έργο του σκηνοθέτη
 - Αποσπάσματα από συνεντεύξεις του
 - Κείμενα του ίδιου του δημιουργού
 - Διεξοδική φιλομορφία και εργογραφία με τις υποθέσεις των ταινιών του, σχόλια, ζενερικά και κριτικές αναλύσεις.
 - Πλούσιο φωτογραφικό υλικό.
 - Αναλυτική βιογραφία με όλους τους σταθμούς του έργου του.
- Εκδόσεις: Καστανιώτη, Θεσιβάλ Κινηματογράφος Θεσσαλονίκης.
Επιμέλεια: Μιχάλης Δημόπουλος, Θωμάς Λιναρός.
Τιμή: 30€, Σελίδες 265.

www.vac.gr

VAC

VideoArtClub

The progressive home cinema club

24 DVD SERVICE

DVD VIDEO +

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 107

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Studio ΕΝΤΡΟΠΙΑ &

OKLAHOMA UNIVERSITY

FILM & VIDEO STUDIES

ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ
ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΙ
ΗΘΟΠΟΙΟΙ
ΟΠΕΡΑΤΕΡ
ΜΟΝΤΕΡ

ΣΠΟΥΔΕΣ

Διευθυντής ο σκηνοθέτης των βραβευμένων ταινιών "Μπιζνες στην Βαλκάνια", "Ο Παράδεισος Ανοίγει με Αντικείμενο" και 10 θεατρικών έργων

Βασίλης Μπουντιούρης

Studio ΕΝΤΡΟΠΙΑ 4 ΧΡΟΝΙΑ 14 ΒΡΑΒΕΙΑ

Π.Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 18, τηλ 2310 222694 / studicen&panafonet

Παντού υπάρχει ένας Μύθος!

Λιουμπλιάνα / Ljubljana

του Igor Sterk (Σλοβενία, 2002)

Λιουμπλιάνα, σήμερα. 5
νέοι φοιτητές, εργαζό-
μενοι, άνεργοι, ζουν την
ζωή της πόλης. Συναντή-
σεις σε μπαρ, φλερτ στα
αυτοκίνητα, χορός στα
κλαμπ. Οι διαδρομές πολ-
ές και σε διαφορετική κα-
τεύθυνση: άλλοτε αποκλί-
σεις και άλλοτε συγκλί-
σεις. Πρόσωπο που ξε-
χωρίζει απ' αυτή την ομά-
δα των νέων, ένας φοιτη-
τής της ιατρικής, ο Mare.

Αβέβαιος για το μέλλον
του, αναποφασιστος για
τις κινήσεις του στην ζωή,
ο Mare περιπλανιέται χωρίς νόημα στη πόλη. Χωρίς φίλη, διστακτικός στο να προσεγγίσει τις γυναί-
κες που τον γοητεύουν, αναζητά μέσα στην ένταση του χορού και τις περιστασιακές σχέσεις ένα α-
ντίδοτο για το συναισθηματικό του κενό. Ο σκηνοθέτης τοποθετεί τον Mare (αλλά και τα άλλα 4 πρό-
σωπα) μπροστά στις αποφάσεις μίας ζωής, τούς τοποθετεί στο σταυροδρόμι της ενηλικίωσης. Το ποιο
όραμα θα πάρουν είναι δική τους απόφαση.

Σχεδιάζοντας μια αφήγηση που αποτελείται από μικρά περιστατικά από τη ζωή των νέων, και γεμάτη
πλάσματα και κενά, ο σκηνοθέτης αποφεύγει τις συναισθηματικές υπερβολές και κορυφώσεις. Χωρίς
να εγκλωβώνεται τη στάση ζωής τους, αποφεύγοντας τις ηθικολογίες, περιγράφει τους όρους ζωής
στην οικογένεια, τις σχέσεις, τα όνειρα, τις απογοητεύσεις του). Αυτά τα πρόσωπα σημαδεύονται α-
πό τη μοναξιά: μέσα στο πολύχρωμο κόσμο της techno μουσικής, η μοναξιά σκοτεινιάζει την ψυχή
τους. Οι σκιές της νύχτας σημαδεύουν τα πρόσωπά τους και τα δάκρια που κυλούν στο πρόσωπο τους
ανακατεύονται με τον ιδρώτα του χορού.

Ένα ερώτημα θέτει ο σκηνοθέτης: Γιατί αυτοκτόνησε ο νεαρός στην αρχή της ταινίας; Στο τέλος η α-
πάντηση μπορεί να δοθεί πολύ εύκολα από τον θεατή.

**Το πορταίτο μιας νεολαίας σε μια πόλη του σήμερα
επιχειρεί να σχεδιάσει ο σκηνοθέτης**

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cίνε Σταύρος Τορνές, 22:30

Δ.Μ.

Igor Sterk η rave μουσική και η μοναξιά

[...] Η μοναξιά των πέντε κεντρικών προσώπων στην ταινία *Λιουμπλιάνα* είναι ένα από τα κομβικά σημεία της ταινίας. Όλοι περνούν σημαντικές φάσεις στην ζωή τους. Ζουν στο κενό και όλα μπο-
ρούν να διαλυθούν στις κρίσιμες στιγμές. Η ταινία αντανakλά αυ-
τές τις κρίσιμες στιγμές στη ζωή, όταν θα πρέπει να αποφασί-
σεις για το μέλλον σου.

[...] Η Σλοβενία έχει το δεύτερο υψηλότερο ποσοστό αυτοκτο-
νιών στην Ευρώπη. Οι αυτόχειρες είναι περισσότεροι από τους νε-
κρούς των αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων. Η αυτοκτονία στην αρ-
χή της ταινίας είναι ένδειξη για το τι πρόκειται να περάσει ο κεντρικός χαρακτήρας,
ο Mare, κατά την διάρκεια των 71 λεπτών που διαρκεί η ταινία. Στο τέλος αποδέχεται την α-
πόφαση αυτού του χαρακτήρα (στις αρχές της ταινίας), δηλαδή να τελειώσει την ζωή του. Ο
Mare δεν είναι ευτυχισμένος με την κατεύθυνση που παίρνει η ζωή του. Δεν έχει κάποιο δε-
σμό με τον πατέρα του, δεν έχει φίλη, ενδίδει στο πειρασμό του ναρκωτικού ecstasy και βλέ-
πει συνέχεια τηλεόραση όλη μέρα: αυτό είναι ο μόνος σύνδεσμος του με την ζωή. Η σκηνή με
το video clip της Kyle Minogue, όταν ο Mare ακουμπά με το χέρι του την οθόνη, δείχνει, κα-
τά κάποιο τρόπο, το πως αισθάνεται.

[...] Η rave σκηνή είναι κάτι που ανήκει σ' αυτή την γενιά. Η ταινία είναι ένας συνδυασμός α-
πό στοιχεία μιας ενηλικίωσης και από στοιχεία της house σκηνής. Όταν παίρνεις ecstasy ει-
σέρχεσαι σ' ένα τεχνητό παράδεισο. Κατά κάποιο τρόπο είναι αστειό, γιατί είναι μια έξοδος α-
πό την πραγματική ζωή. Στην σκηνή, πριν την Love Parade στο Βερολίνο, βλέπουμε τους πέ-
ντε κεντρικούς χαρακτήρες μόνους την νύχτα. Αυτό το πλάνο αποκαλύπτει κάποια σημεία
του παζλ. Κατά την διάρκεια της ταινίας σταδιακά αποκαλύπτεται η απάντηση στο ερώτημα
γιατί ο άνθρωπος στη στέγη αυτοκτόνησε. Μετά βλέπουμε χιλιάδες ανθρώπους να χορεύουν
στους δρόμους του Βερολίνου. Αυτή η σκηνή δημιουργεί μια αντίθεση με τη μοναξιά και αυ-
τός ήταν ο λόγος που ήθελα να κινηματογραφήσω την Love Parade.

[...] Το να παίρνεις ecstasy είναι σαν να κάνεις μια αναγκαστική έξοδο. Είναι ο τέλειος συν-
δυασμός, μαζί με την απομόνωση των ηρώων, για να κάνεις μια ταινία για τις δυσκολίες της
ενηλικίωσης.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

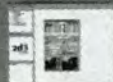
DIGITAL
VIDEO

Χάλια ταινία. Άξιζαν μόνο τα ειδικά εφέ.
(Βέβαια δεν έχω ιδέα πως έγιναν)

Ειδικά εφέ δεν είναι μόνο οι εκρήξεις και τα
διαστημόπλοια. Δεν είναι μόνο τρισδιάστατα
τέρατα ή πόλεις του μέλλοντος. Υπάρχει
πλέον πληθώρα εργαλείων με τα οποία
μπορείτε να παρουσιάσετε στην
κινηματογραφική οθόνη αυτά που
ονειρευτήκατε όταν αρχίσατε την ταμιά. Τα υλικά
σας βοηθούν να φτιάξετε απλά ή αρχή.

Αφήστε μας να συνδέσουμε την φαντασία
σας με το πανί.

boujou

«Το boujou της 2d3 εξάγει αυτομάτως από το
υλικό σας την σκηνή κίνηση και τις υπόλοιπες πληροφορίες
σχετικά με την κάμερα. Έτσι είναι πολύ εύκολο
να προσθέσετε ή να αφαιρέσετε στοιχεία»

www.2D3.com

AMY SA - Digital Video
Trias 58, 152 35 Vrilissia-Athens / Greece
Tel: 003 010 6133000, Fax: 003 010 6133301,
e-mail: dvsales@amy.gr, web site: www.amy.gr/amydv

ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ

ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ, ΣΕΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ, ΣΕΒΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΘΕΑΤΗ, ΤΟΝ ΠΙΛΑΤΗ ΜΑΣ
ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ,
ΔΙΑΘΕΤΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΜΟΝΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΕΤΣΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΟΥΜΕ ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΑΣ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΔΥΝΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ
ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΦΟΡΑ ΠΑΡΕ ΘΕΣΗ, ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ ΣΑΣ...

viewmaster

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΣ, ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΘΕΑΤΕΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ 33, ΤΚ 546 40, 0310 886 286
ΠΑΣΑΛΙΔΗ 147, ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ, ΤΚ 551 33, 0310 444 362
ΟΛΥΜΠΟΥ 112 & ΙΑΣΩΝΙΔΗ, ΤΚ 546 35, 0310 226 313
ΣΕΡΡΕΣ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ 52, ΤΚ 621 25, ΤΗΛ. 03210 59 139
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ 13 & ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ, ΤΚ 621 22, 03210 56077

video
cinema
club

Π.Π. Γερμανού 5, Θεσσαλονίκη, 546 22 - Τηλ. 0310-204748
Βιζυηνού 65, 40 Εκκλησιές, Θεσσαλονίκη, 546 30 - Τηλ. 0310-968600

complete collections of:

classics
independent
cult

ALMODOVAR * CASSAVETES

EISENSTEIN * LANG * KUROSAWA

TARKOVSKY * JODOROWSKI

FELLINI * KUBRICK * KAR-WAI WONG

WOODY ALLEN * JARMUSCH

VHS & DVD

and more ... !!!

τώρα, και στο κέντρο των 40 Εκκλησιών

www.aza.gr

DO YOUR OWN FESTIVAL

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα
αποκλειστικά από την Κρήτη.

Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσιουδιά (ρακί)
με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με
προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά,
λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι
και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας,
μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος
να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με
τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα
ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο 0310 228 300

LANCIA

AMBASSADOR OF THE ITALIAN "ARTE DI VIVERE"

www.lanciathesis.gr

Οι καλύτεροι καιροί / Meili shiguang

του Chang Tso-chi (Ταϊβάν, 2002)

Ο Wei και ο Jie ζουν στα προάστια της Ταϊβάν, πρωτεύουσας της Ταϊβάν. Είναι και οι δύο 19 χρονών, γείτονες και ξαδέλφια. Οι διαφορές στον χαρακτήρα και την προσωπικότητα δεν αποτελούν εμπόδια για τα ισχυρά αισθήματα φιλίας που τους ενώνουν. Ζουν μαζί με τους γονείς, τους παππούδες τους και τα αδέρφια τους που αντιπροσωπεύουν προβλήματα υγείας. Ένα σημαντικό γεγονός αλλάζει την ζωή τους: ο Wei μέλος της συμμορίας του Αδελφού Gu προάγεται, και από τη θέση του παρκαδόρου νυχτερινού κέντρου γίνεται επικεφαλής των κλεψών της συμμορίας. Επιθυμώντας να διατηρήσει αλώβητη τη σχέση του με τον φίλο του Jie, ο Wei πείθει το αφεντικό του να προσλάβει τον φίλο του ως βοηθό του. Όμως ένα δώρο που θα δεχτούν από τον αρχηγό της συμμορίας θα δώσει μια επικίνδυνη τροπή στα γεγονότα: Το δώρο θα μεταμορφώσει τον Jie αυξάνοντας την επιθετικότητα του και προκαλώντας προβλήματα που θα τον οδηγήσουν ανυπερέβλητα. Η είσπραξη ενός χρέους από τον αρχηγό μιας αντίπαλης συμμορίας θα καταλήξει σε ένοπλη συμπλοκή και οι δύο φίλοι θα βρεθούν παγιδευμένοι στη δίνη των γεγονότων. Διωρόμενοι θα αντιληφθούν ότι η μοίρα έχει πολλά παιχνίδια ακόμα να παίξει...

Η οικογένεια και οι σχέσεις στο εσωτερικό της, τα νεανικά όνειρα που ζητούν εκπλήρωση, τα συναισθήματα μπροστά στην ασθένεια και τον θάνατο, συνθέτουν τον μικρόκοσμο των δύο φίλων. Μια ισχυρή αίσθηση ρομαντισμού διαπερνά τις αρχικές εντυπώσεις ρεαλισμού της ταινίας: στις εικόνες της θα συναντήσουμε την ανεμελιά, τις αυταπάτες και την εμμονή στο όνειρο. Η ταινία είναι διάστικτη από μικρές στιγμές μαγικού ρεαλισμού, στιγμές όπου οι ήρωες δραπετεύουν από την ασφυκτική πραγματικότητα. Ο κόσμος των μικροκακοποιών είναι οικείος για τον σκηνοθέτη αφού εργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτη στις ταινίες του Hou Hsiao-Hsien (*Goodbye South, Goodbye*). Η ταινία συμμετείχε στο επίσημο διαγωνιστικό του φεστιβάλ Βενετίας 2002.

Μέσα από την σχέση δύο φίλων, ο σκηνοθέτης προσεγγίζει το χαοτικό και άτακτο κόσμο των νεανικών συναισθημάτων

Η έρημη κοιλάδα / Thung lung hoang vang

της Pham Nhue Giang (Βιετνάμ/Κορέα, 2001)

Οι βόρειες ορεινές περιοχές του Βιετνάμ είναι ο τόπος όπου κυρίως κατοικούν οι εθνικές μειονότητες της χώρας. Σ' αυτές τις περιοχές βρίσκεται εγκαταστημένο το μικρό σχολείο. Τρία πρόσωπα, υπηρετούν και προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους μαθητές που φοιτούν σ' αυτό: δύο νεαρές δασκάλες (η Γίαο και η Μίνη) και ο υπεύθυνος για την λειτουργία του σχολείου (ο Τανή). Βρίσκονται εκεί για απροσδιόριστο χρόνο, έχουν να αντιμετωπίσουν δυσκολίες και εμπόδια και η ζωή δεν είναι καθόλου εύκολη. Ωστόσο η υπευθυνότητα και το πάθος τους για την δουλειά που κάνουν, αποδεικνύεται μια δύναμη που υπερνικά τα εμπόδια. Ωστόσο άλλα εμπόδια που αντιμετωπίζουν αποδεικνύονται πολύ πιο δύσκολα να υπερπηδηθούν: είναι οι δυσκολίες και οι περιπλοκές του έρωτα, είναι η αναστάτωση στη ζωή τους που προκαλεί.

Η ταινία επικεντρώνεται στις ερωτικές περιπέτειες τριών δασκαλών που ζουν σε μια απομονωμένη ορεινή περιοχή στο βόρειο Βιετνάμ, αλλά και στην αυταπάρνηση με την οποία ξεπερνούν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν

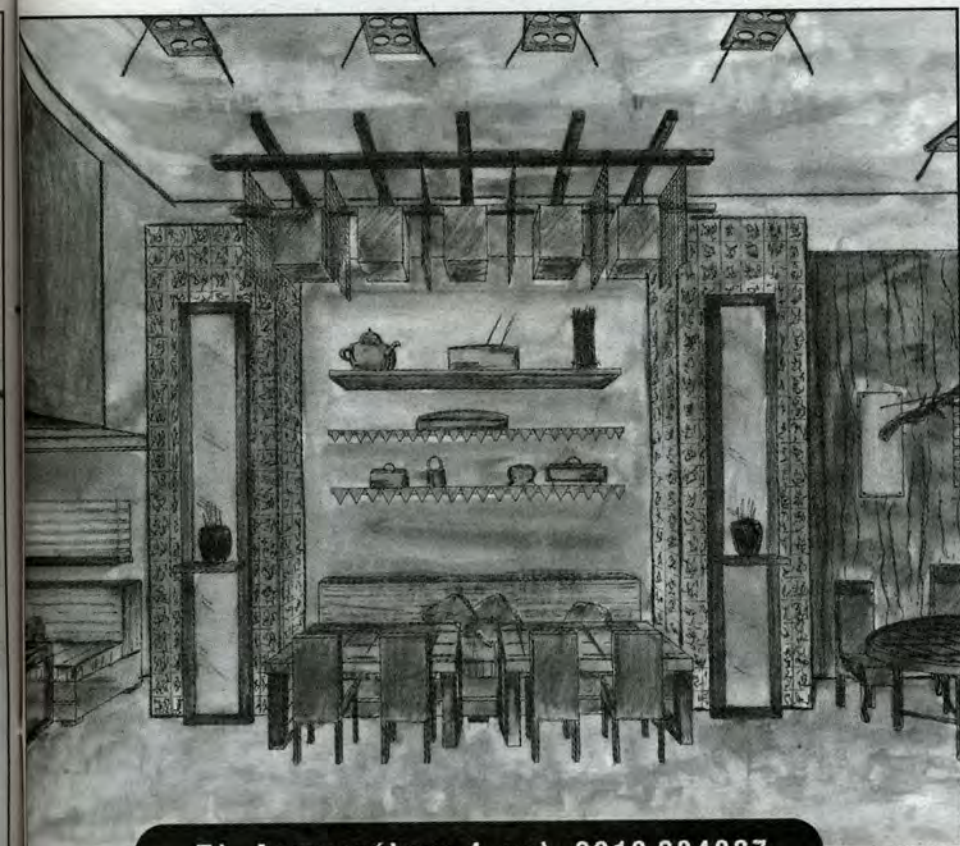
Ένας κίνδυνος διαγράφεται στον ορίζοντα: το ενδεχόμενο το σχολείο να κλείσει και οι μαθητές να μείνουν χωρίς δασκάλους... Σ' ένα τόπο όπου ο πολιτισμός απουσιάζει, σ' ένα περιβάλλον αγροτικής οικονομίας όπου τα μέσα επιβίωσης είναι πρωτόγονα, η εκπαίδευση καθίσταται σημαντική. Σ' αυτό το περιβάλλον απομόνωσης, ο έρωτας (και το αλκοόλ) αποτελεί την μοναδική διέξοδο. Όμως ο έρωτας και οι συναισθηματικές ανάγκες των τριών κεντρικών προσώπων απειλούν να διαλύσουν την όποια εκπαιδευτική διαδικασία. Η μαγευτική φύση, οι δύο γοητευτικές πρωταγωνίστριες και οι εντάσεις του έρωτα, αποτελούν συστατικά στοιχεία της δραματικής πλοκής. Σ' αυτό τον τόπο και σ' αυτές τις συνθήκες, η αυταπάρνηση, η υπευθυνότητα, η ανιδιοτελής προσφορά απέναντι στους μαθητές και η απέραντη αγάπη για τον τόπο και τους κατοίκους του είναι τα μόνα όπλα για να κερδισθεί η μάχη. Η ταινία της Pham Nhue Giang είναι βραβευμένη με το βραβείο Fipresci στο Φεστιβάλ της Μελβούρνης, έχει πάρει εθνικά βραβεία από τη χώρα καταγωγής της και προβλήθηκε στο Forum του φεστιβάλ Βερολίνου.

Δ.Μ.

Δ.Μ.

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 14:30

Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 17:00

Πλ. Αριστοτέλους 4, τηλ. 2310 234027

mojo
Lunch & Dinner

Blue

του Hiroshi Ando (Ιαπωνία, 2001)

Η Endo είναι μια μοναχική μαθήτριά: έχει χάσει την προηγούμενη χρονιά λόγω αποβολής και στη νέα τάξη που βρίσκεται δεν έχει παρέες. Συνεπιβάτης, στο πρωινό λεωφορείο που τις πηγαίνει στο σχολείο, η Καγόκο που την προσεγγίζει. Μεγαλύτερη σε ηλικία η Endo προκαλεί τον ανυπόκριτο θαυμασμό της Καγόκο για τον τρόπο ζωής της: καπνίζει, ακούει ξένη μουσική (τους Aztec Camera) και η βιβλιοθήκη της είναι γεμάτη από βιβλία τέχνης. Γρήγορα τα δύο κορίτσια γίνονται φίλες και θα απομονωθούν από τον περίγυρο τους. Τα αισθήματα φιλίας θα μεταμορφωθούν σε αισθήματα ενός εφηβικού έρωτα και η σχέση τους θα μετατραπεί σε ερωτική. Όμως την ειδυλλιακή ατμόσφαιρα και τα ευγενή αισθήματα θα διαταράξει ένα σκοτεινό μυστικό από τα παρελθόν της Endo. Οι δύο κοπέλες θα χωριστούν και καθώς έχουν ξεκινήσει οι καλοκαιρινές διακοπές δεν θα συναντηθούν καθόλου. Όταν όμως ανοίξει ξανά το σχολείο, τον Σεπτέμβριο, μια συνάντηση των δυο τους είναι αναπόφευκτη. Εκεί οι απαραίτητες εξηγήσεις θα δοθούν...

Το εύθραυστο σύμπαν μίας ανορθόδοξης εφηβικής αγάπης εκτίθεται στις εικόνες της ταινίας

Διασκευή ενός γνωστού ιαπωνικού κόμικς του Kiriko Nanapan, η ταινία χαρακτηρίζεται από μια λεπτότητα και ευαισθησία τυπικά ιαπωνική. Την πορεία προς την ωριμότητα και την συναισθηματική ολοκλήρωση, και τις περιπλοκές ενός έρωτα, ακολουθεί η αφήγηση. Καθώς απουσιάζει η περιγραφή της ψυχολογίας, η αφήγηση συντίθεται από μια λιτή περιγραφή των γεγονότων και των συναντήσεων: η πρώτη προσέγγιση, οι βόλτες και οι συζητήσεις, ο τσακωμός, η συμφιλίωση. Η σκηνοθεσία αποφεύγει τις συναισθηματικές υπερβολές και τις δραματικές κορυφώσεις και κοιτάζει τα δύο κεντρικά πρόσωπα (και τη μεταξύ τους σχέση) από απόσταση. Πλάνα μεγάλης χρονικής διάρκειας, πολύ λίγα κοντινά πλάνα, ελάχιστη χρήση της μουσικής (μόνο σε σημεία της αφήγησης που έχουν ένα συναισθηματικό βάρος), εμμονή στη σχέση των προσώπων με το τοπίο, χαρακτηρίζουν το σκηνοθετικό ύφος. Τόσο οι στιγμές της ευτυχίας και του ερωτικού πάθους όσο και οι στιγμές της απογοήτευσης κινηματογραφούνται με διακριτικότητα και μ' ένα τόνο μελαγχολίας. Ο σκηνοθέτης στο παρελθόν έχει σκηνοθετήσει ταινίες πορνό.

Δ.Μ.

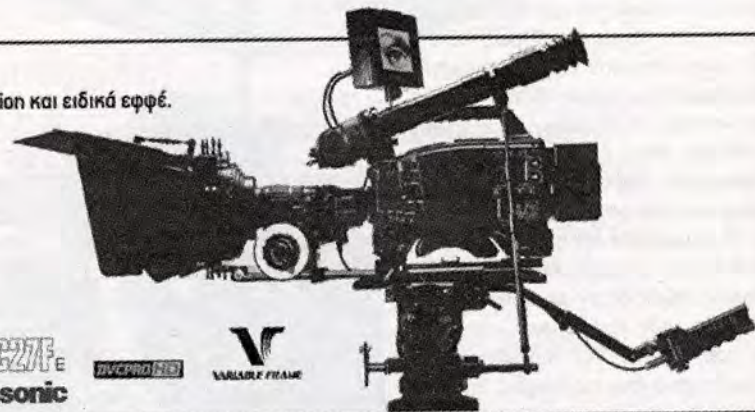
Πέμπτη 14 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:00

HIGH DEFINITION

Ελληνικός Κινηματογράφος
Η επόμενη μέρα...

Εμείς είμαστε έτοιμοι. Εσείς;

Με μεταβλητό frame rate (4 - 60 καρέ/sec σε βήματα του ενός καρέ) για slow motion και ειδικά εφέ.
Βέλτιστο film transfer λόγω τετραπλάσιας ωφέλιμης ανάλυσης και εγγραφής frame (progressive scan) αντί για field (interlaced).
Ανώτερο contrast και δυναμική περιοχή χρώματος, έως και 10 φορές, από την τεχνολογία βίντεο που χρησιμοποιείται σήμερα.
Λευκά και μαύρα, σκιές και highlights, όπως μόνο στο film τα έχετε συναντήσει...

AJ-HDC27E
Panasonic

DVCPRD HD

V
VARIABLE FRAME

Υψηλή ποιότητα εγγραφής, ασυμπίεστου σήματος High Definition απ' ευθείας από την κάμερα, χρησιμοποιώντας την τεχνολογία Direct2Disk™, με βάθος χρώματος 10 bit.
Μοντάζ σε High Definition για film transfer χωρίς απώλειες γενιάς.
Αναπαραγωγή slow motion και ειδικών εφέ στο γύρισμα.

Η τεχνολογία Direct2Disk™ ανεπτυγμένη στην Ελλάδα από την Eagle Research A.E., αποτελεί παγκόσμια πρωτοπορία στο χώρο του Digital Cinematography.

Eagle Research A.E.
Βουλιαγμένης 272B 173 43 Αγ. Δημήτριος Αθήνα
τηλ: +30 210 97 69 280 fax: +30 210 97 69 289 http://www.eagle.gr

D2D
DIRECT2DISK

EWS
EDIT WHILE SHOOTING

ΤΟ EDITPRO HD/M ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: EAGLE RESEARCH A.E.

Panasonic is registered trademark. D2D, EWS, Direct2Disk, are trademarks pending.

Eagle
Research

Caffè
Vescovi
DAL 1927

Vescovi,
il caffè è
un'arte
Coffee is an art

Κάπου τον έχεις ακούσει.....

Τον έχεις δοκιμάσει σε κάποιο
καφέ - μπάρ.....

Τώρα ήρθε η ώρα να μάθεις
τον eXpresso Vescovi.....

Μάθε για τον eXpresso

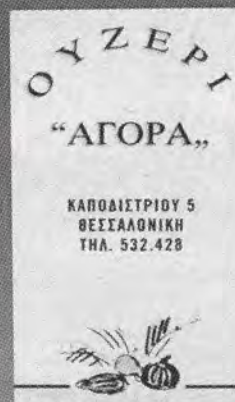
Αποκλειστική διύκηση για την Ελλάδα.

Accento
SOCIETA DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 4 - ΡΟΚΚΟΤΗ 3 - Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (2310) 240 642
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43, ΜΑΡΟΥΣΙ Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (210) 61.44.331
e-mail: accento@otenet.gr

ΓΙΑ ΚΑΛΟ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟ ΦΑΓΗΤΟ

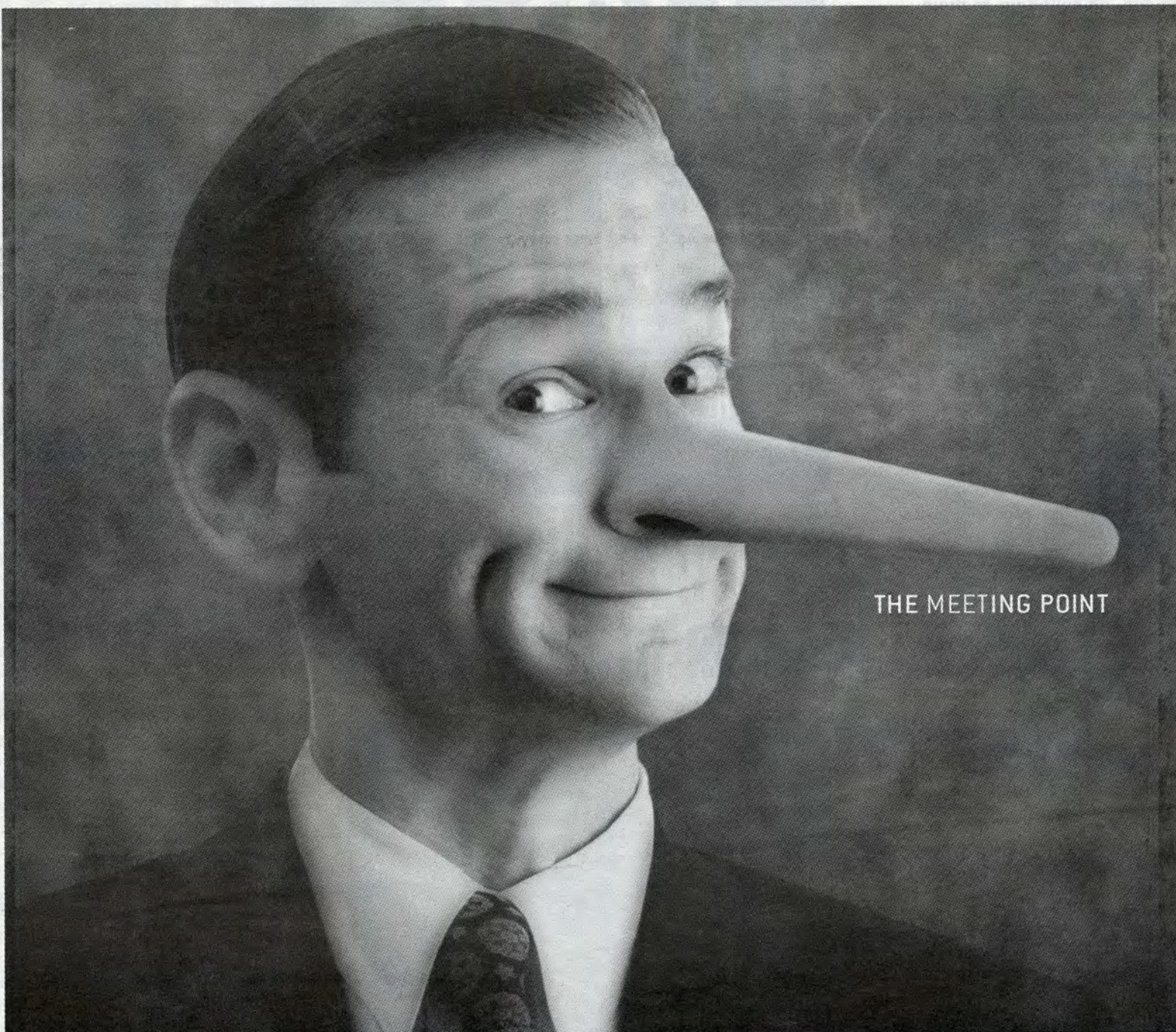

ΚΑΙ ΜΕΤΑ...

Βεντέτα

ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ 3 ΤΗΛ.0310 234 973

ΓΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ
ΛΑΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ ΜΕ ΑΠΟΨΗ

THE MEETING POINT

THEME
CREATOR S.A.

Κούσκουρα 2 & Μητροπόλεως • 546 22 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 0310 253 268 • e-mail: social@hol.gr
Παύλου Μελά 28, Πλατεία Δημαρχείου Εύοσμος • 562 24 Εύοσμος • Τηλ.: 0310 774518

SOCIAL
♦ C A F E ♦

In the AM, Larry Clark, Bob Rafelson and Balkan screenwriting awaits visitors to Warehouse C. A web education or back-to-back films may follow in the afternoon. When it gets dark, the only place to be will be a packed Competition screening, Bellocchio's "The Nanny" or some other film that fits your taste. What is mandatory is attending the annual New Horizons party, tonight at 11.30 at Mylos.

Sticking with "Brides"

Pantelis Voulgaris was "shocked, pleased and a little scared" when the festival told him they'd like to do a retrospective. He explained in yesterday's press conference that he thought retrospectives are held when a director is at the end of his or her career - or dead. Meanwhile, he feels like he is at a very productive point with at least five good ideas for films remaining yet. One of these is "Brides", which has been in development for five years. Shooting may finally begin in March. A lot of things delayed the project: difficulty securing US funding (despite Martin Scorsese's interest and script collaboration), US actors' strikes, 9/11, and even "The Lord of the Rings" (as "Brides" cast member Viggo Mortensen was called back to New Zealand). The idea began after Voulgaris read a Times article about hundreds of young women, including Greek ones, who went to Ellis Island with only a photograph of their future groom. Voulgaris feels the immigration theme is relevant to a Greece full of new immigrants. Returning to the festival for the first time in many years, he's appreciated coming into contact with young audiences. However, he feels the balance hasn't quite been found between Greek and international films. He dedicated his retrospective to the late director Lambros Yiannopoulos. With regards to young Greek filmmakers, Voulgaris agreed that the lack of a film academy shows in local films, but worse still is a common absence of energy. He has faith, however, in the spirit of a new generation of filmmakers. He attributes his son and daughter's choice to become filmmakers to seeing him enjoy directing.

Festival Kids Focus on Clark

US director and photographer Larry Clark will be in town today to present his latest film, "Ken Park", which is about a bunch of "teenage fuckups" (The Village Voice's words) and their parents. When it comes to sex, the film has already created shockwaves with its graphic details. An 11am press conference will give Thessaloniki a chance to ask Clark about his focus on kids, sex, drugs and rock n' roll. With him will be rising star Tiffany Limos and Ed Lachmann. The latter, one of the greatest cinematographers ever (according to reputable sources), co-shot and co-directed "Ken Park" with Clark. He's also shot "Blue Train" and "The Virgin Suicides". Another American director, Bob Rafelson, addresses the press at noon.

Welcoming Kiarostami

We can't get enough of Abbas Kiarostami. The Iranian director is back in Thessaloniki, presenting his latest work "Ten" (8pm, with a press conference on Friday). The ten-part film was shot with a digital camera mounted atop a sports utility vehicle. Meanwhile, at 7.30pm, Iranian director Manijeh Hekmat presents his "Women's Prison" and the photography exhibit continues on the top floor of Warehouse A. Meanwhile, due to popular demand, New York-based Iranian artist Shirin Neshat's films will be shown both today and on Saturday at Pavlos Zannas at 10am.

Bellocchio's Religion

An animated Marco Bellocchio discussed his work, the Italian government and the Catholic Church yesterday. His early films were political, he notes, due to the specific historical context they were made in. Later, his work shifted to more internal searches. The theme of religion, which he addressed first in "Fists in Pocket", comes full circle with Bellocchio's latest "My Mother's Smile". The difference is that the struggle in the older film is more violent. Directors don't have to slam the Catholic Church, as he does, to be talking about religion, however. When directors like David Lynch talk about "big evil", they too are entering a religious discourses, he feels. Over the years, Italian cinema has shifted from

FIRST ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ SHOT

43rd THESSALONIKI FILM FESTIVAL
THURSDAY 14 NOVEMBER 2002 • N. 119

From Greek Classics to International Rebels

Lou Castel & Marco Bellocchio

Marco Bellocchio & Michel Demopoulos

Andonis Kioukas & Pantelis Voulgaris

left to right, says Bellocchio. He points to the fact that Italy's Oscar nomination, "Pinnocchio", was made by Medusa, Berlusconi's production company. "I love actors a lot," said Bellocchio, "because I wanted to be one and failed." He gives casts room for creativity. His next project goes into production in January. It will be about the death of Aldo Moro at the hands of the Red Brigades. Tonight there is a gala presentation of his 2002 film "My Mother's Smile" at 7.30 at the Olympion.

Dalianides' Cinema for the People

"You weren't there," said Yiannis Dalianides, "but you can't imagine the passion with which we used to work." He was talking about working for companies like Finos Films in the glory days of Greek cinema - i.e., before television. There wasn't such thing as a set workday back then, as crews ("drunk" with filmmaking) just created the best possible projects regardless of the clock. While Greek film crews today also put in overtime, he thinks they haven't managed to generate past filmmakers' success. "US film figured out how to draw crowds [after TV]," said honored director Dalianides yesterday, "but European - and Greek film - never did." He is anything but a film snob, underlining the importance of profitability and insignificance of medium. "There's no point in making films for empty theaters," he said, adding, "Today's Greek cinema is still finding its way." A son of Thessaloniki, he is moved when he receives awards, but also when people stop him on the street. Meanwhile feature newcomer Stella Theodorou's "Close...So Close" may redeem local film with its look at a troubled love story and indie work-in-progress "Match Box" will try to impress viewers at 12.30am (not 11pm as listed).

Greek, Romanian Competition

Romania's International Competition entry, "Occident", will be shown today at 2pm. In it director Cristian Mungiu looks at a couple which is suddenly left homeless. Meanwhile Katerina Evangelakou's "Think It Over" (10.30) will have its packed Olympion Premier at 10.30pm. That film features a provincial Greek woman considering lost opportunities to "make something" of herself.

Bridging Europe and Asia

The Asia-Europe Foundation, who helped bring three directors to this year's festival, hopes to continue working with Greece in the future. At yesterday's press conference, the organisation presented blue glass trophies to directors Min Bounghun ("Let's Not Cry") and Nan T. Achnas ("Whispering Sands"). Both directors appreciated the chance to see Thessaloniki and be exposed to new work. A third director, Hiroshi Ando, will surely receive a trophy too. He arrived last night from Japan. His film "Blue" (on students in a seaside town) be screened at 8pm. The Asia-Europe Foundation helps in promoting directors under 35, sending them to European Festivals. There was talk of sending Greek films to Asia too.

Win-Win Balkan Scenario

At 2pm today, the Thessaloniki Film Festival will unveil its new Balkan Fund. No, this program won't solve regional problems or build schools. It is a new Balkan (and hey, that includes Greek) script development program. Meanwhile, already completed Balkan films today include "Fate as a Rat" (about amoral young people in a seaport town, noon), "Ljubljana" (on five Slovenian 20-25-year-olds discovering rave parties, 10.30pm) and a collection of short films (12.30am). The Balkan Survey press conference is today at 1pm.

New Horizons Party

Every year THE party that no one misses (except maybe Faye Dunaway) is the New Horizons party. Again it's at Mylos tonight starting at 11.30 and lasting until sunrise. (Earlier in the day, at Mylos, techies can take part in the ongoing cinem@net workshop featuring the wise words of the world's web creators.)

Quote/unquote:

"The reason we keep making films is because we feel that the one will be even better." - Director Pantelis Voulgaris

Angelike Co

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 119 ΠΕΜΠΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2002

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΡΙΤΣΗΣ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΡΑΜΒΑΣ,
ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΡΟΥΔΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΥΤΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΝΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

